Серийни асинхронни интерфейси

Автор: гл. ас. д-р инж. Любомир Богданов

ПРОЕКТ ВG051PO001--4.3.04-0042

"Организационна и технологична инфраструктура за учене през целия живот и развитие на компетенции"

Проектът се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси", съфинансирана от Европейския социален фонд на Европейския съюз Инвестира във вашето бъдеще!

Съдържание

- 1. Преобразуване на паралелна информация в серийна
- 2. Серийни асинхронни интерфейси
- 2. Интерфейс RS232
- 3. UART модул
- 4. Интерфейс RS485
- 5. Интерфейс USB
- 6. Интерфейс Ethernet

Паралелните интерфейси позволяват големи скорости на обмен на информация, но имат един съществен недостатък – изискват голям брой проводници.

Серийните интерфейси позволяват този брой да намалее значително, с което намалява цената на преносната среда, както и вероятността за "преслушване" (cross talk) между отделните линии.

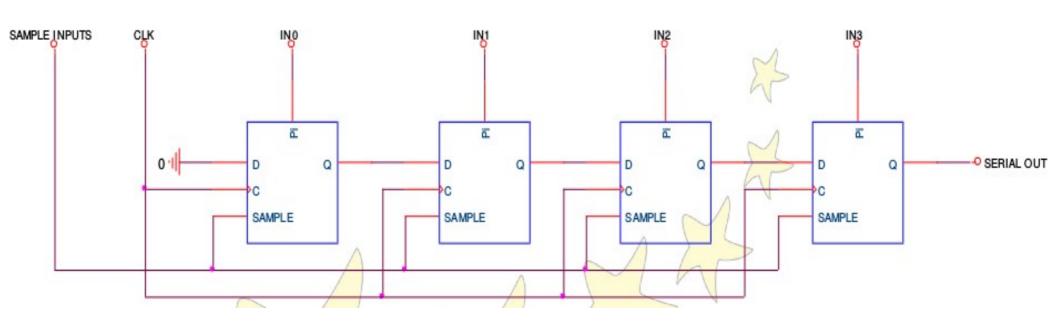
Преобразуването на паралелната информация в последователна става с помощта на **преместващи регистри** (shift register).

Преместващите регистри са изградени на базата на последователно свързани тригери [1].

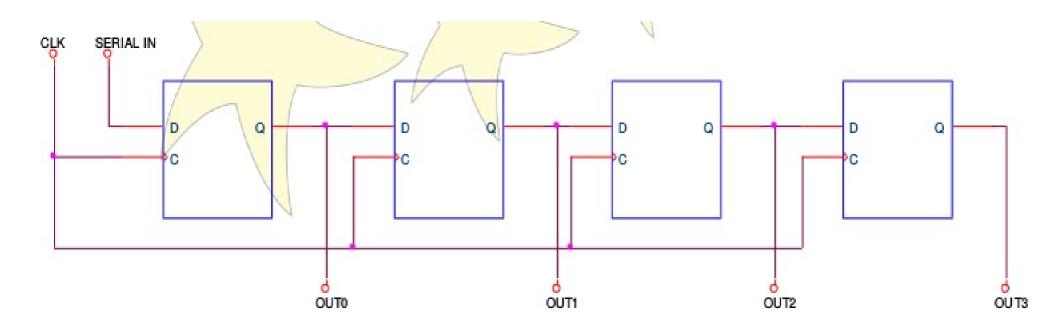
Информацията подадена на входа на преместващия регистър се прехвърля от един тригер в друг под влиянието на тактов сигнал.

На следващия слайд е представено преобразуването на 4-бита информация в паралелен и сериен вид с помощта на преместващи регистри, реализирани с D-тригери.

С помощта на ИС 4014 и 74НС595 може да се преобразуват 8-битови данни в сериен и паралелен вид.

Преобразуване паралелна → серийна информация.

Преобразуване серийна → паралелна информация.

Интерфейсите се разделят на асинхронни и синхронни в зависимост от това дали използват синхронизиращ тактов сигнал или не.

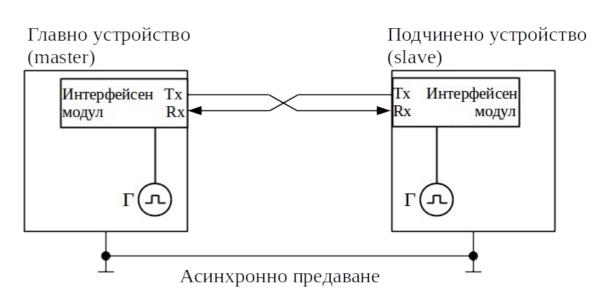
Асинхронни са тези интерфейси, които не използват тактов сигнал за предаването на данните. При тях се разчита, че главното и подчиненото устройство притежават стабилен източник на тактова честота и **скоростта на обмен на данни е предварително известна**. Така, когато едното устройство започне да предава, другото знае за колко време се предава един бит информация и само се синхронизира спрямо първото.

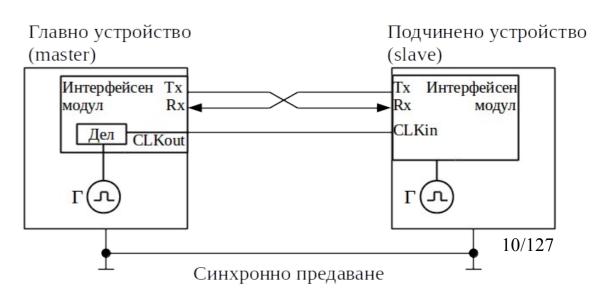
При тези интерфейси стартовото условие служи като репер за начало на обмена.

Синхронни са тези интерфейси, които използват тактов сигнал за предаване на данните. При тях едното устройство генерира сигнал на отделен проводник, по който се синхронизира предаването на отделните битове.

На фигурата са демонстрирани двата варианта за предаване на информация.

При синхронното предаване обикновено тактът е по-нискочестотен от системния, затова на фигурата е включен делител.

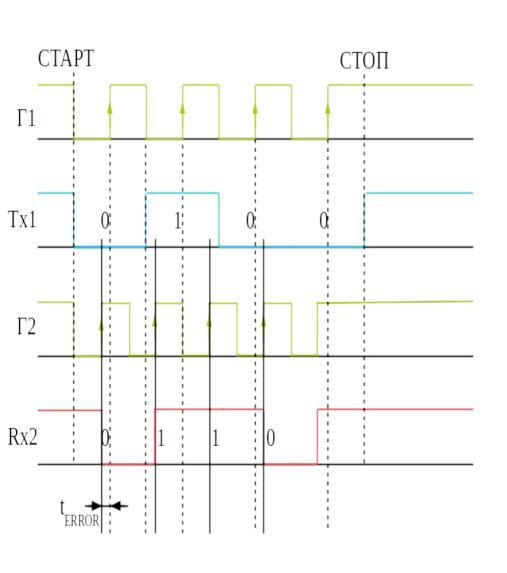

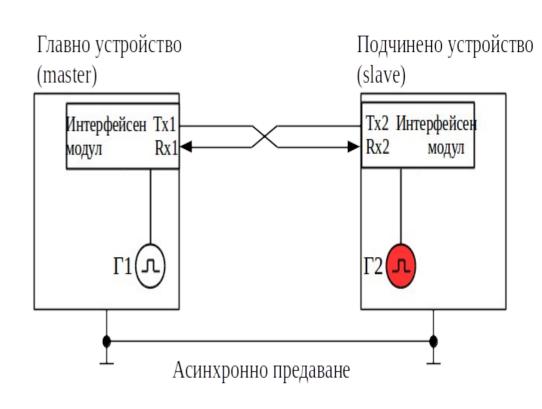

информация в серийна При асинхронното предаване на данни стабилността на вътрешният генератор на комуникиращите устройства е от изключителна важност за правилното предаване на информацията.

На фигурите на следващия слайд е показано предаването на данни по нарастващ фронт на вътрешния такт на двете устройства. Вижда се, че ако на приемащото устройство честотата е малко по-висока (например), то подчиненото устройство ще приеме грешни данни.

Обикновено при разсинхронизиране, ако честотата е грешна, но не се изменя в рамките на предаваната дума, първите няколко бита се приемат правилно, а последните няколко – грешно.

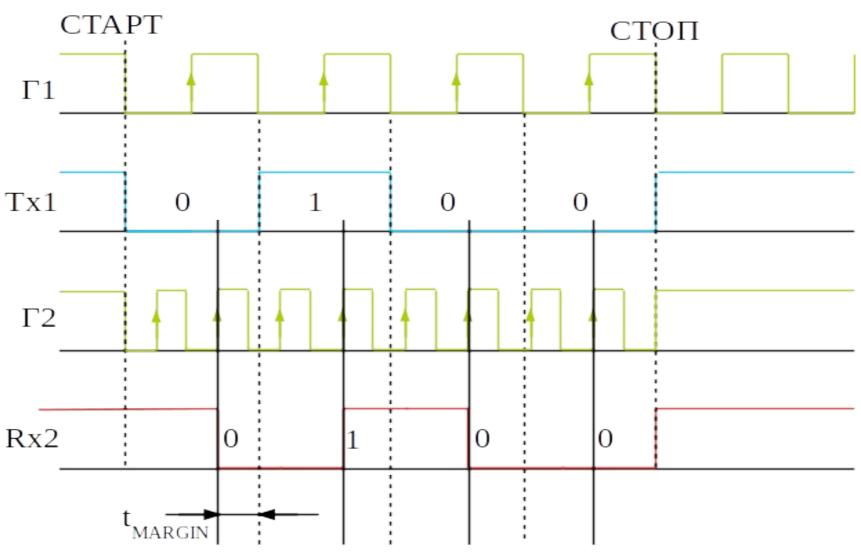

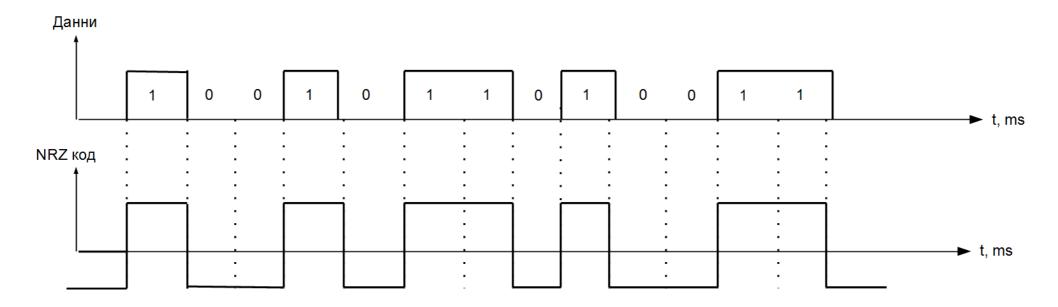
За да се реши проблемът с честотната нестабилност, обикновено асинхронните интерфейсни модули използват т.нар. наддискретизация (oversampling).

При метода с наддискретизация се използва **по-висока честота** от честотата на прехвърляните данни. Всеки бит се чете в средата на периода на данните.

Типична честотата на наддискретизация може да е x8 или x16 по-висока. Колкото по-висока е тя, толкова по-малък е шансът за възникване на грешки, но и толкова повече се увеличава консумацията на модула.

NRZ (non-return to zero) кодиране е специално представяне на данните, при което логическата единица е представена с едно отличително състояние (например положително напрежение), а логическата нула – с друго такова (например отрицателно напрежение). Характерното за този код е, че по интерфейса няма вариант, в които сигнала да се връща в нулево положение (напрежение 0 V). На фигурата по-долу е показан пример за такова кодиране:

RS232 (IEEE Recommended Standard 232) е асинхронен, напрежителен, сериен интерфейс.

Използва се за осъществяване на връзка между **2 устройства**:

- *микроконтролер и персонален компютър
- *микроконтролер и друга система/модул.

Предаването е **пълен дуплекс** (full duplex), т.е. едновременно може да се предават и приемат данни.

Куплунгът на RS232 е стандартизиран и съответстващите му сигнали са показани на фигурата на следващия слайд.

Съществуват два варианта на куплунга:

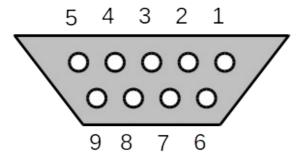
- ***25-изводен**
- *9-изводен

Във вградените системи най-често се използва 9-изводния вариант и често само 3 проводника от него – RxD, TxD и GND.

Сигналите на интерфейса се отбелязват с RxD и TxD. Тяхното предназначение е

- *RxD се използва за приемане на данни
- *TxD се използва за предаване на данни

При свързване на два куплунга RxD и TxD трябва да₂се разменят както е показано на фигурата.

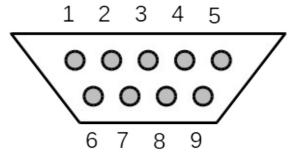
Женски куплунг DB-9

1 - DCD 5 - GND 9 - RI

2 - RXD 6 - DSR

3 – TXD 7 – RTS

4 - DTR 8 - CTS

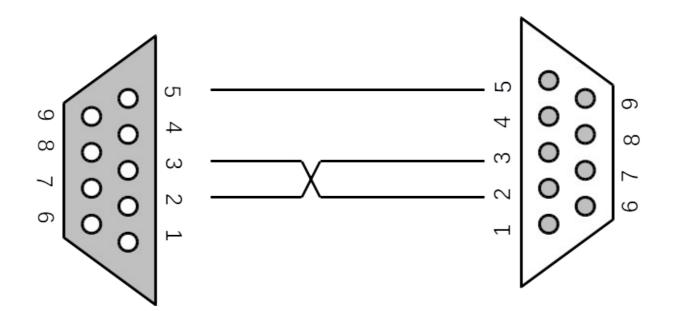
Мъжки куплунг DB-9

1 - DCD 5 - GND 9 - RI

2 - RXD 6 - DSR

3 - TXD 7 - RTS

4 – DTR 8 – CTS

DTE (**D**ata **T**erminal **E**quipment) – главно устройство, използва мъжки куплунг DB-9. Персоналният компютър се счита за DTE.

DCE (**D**ata Circuit-terminating Equipment) – подчинено устройство, използващо женски куплунг DB-9. За DCE може да се приеме например вградена система или измервателен уред, свързан към компютъра.

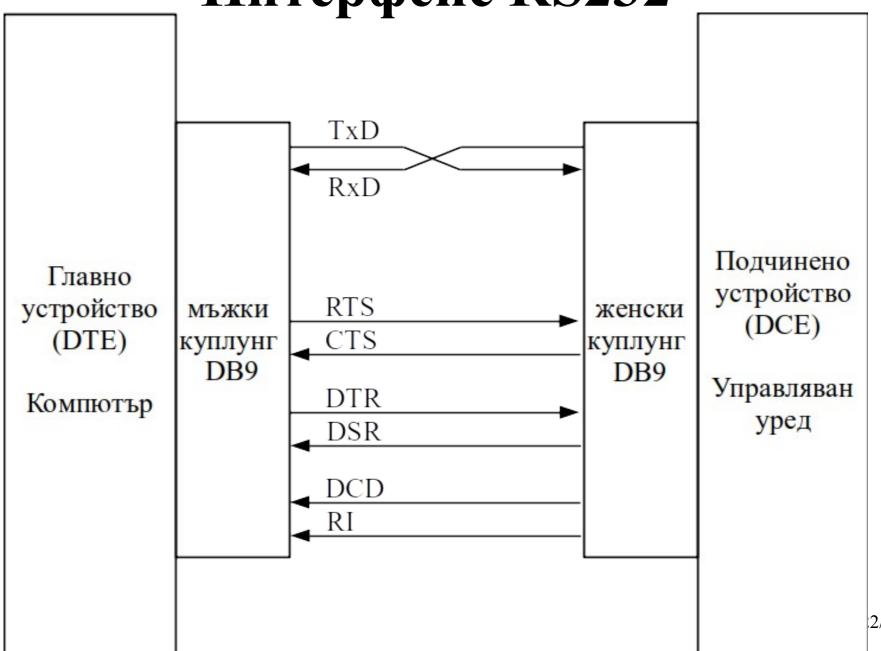
Някои GSM или Wi-Fi модули, които използват този интерфейс, включват и сигналите за хардуерно съгласуване (hardware flow control) [2]:

- *RTS (Request To Send) главното устройство DTE е готово да приема данни
- *CTS (Clear To Send) подчиненото устройство DCE е готово да приема данни
- *DTR (**D**ata **T**erminal **R**eady) главното устройство DTE е инициализирано и готово за работа (след включване на захранването)
- *DSR (**D**ata **S**et **R**eady) подчиненото устройство DCE е инициализирано и готово за работа (след включване на захранването)

*DCD (Data Carrier Detect) — изход на подчиненото устройство DCE, който предизвиква хардуерно прекъсване в главното DTE. Използва се от програмата на DCE като индикация за осъществена връзка с отдалечено устройство.

*RI (Ring Indicator) — изход на подчиненото устройство DCE, който предизвиква хардуерно прекъсване в главното DTE. Използва се от програмата на DCE като индикация за позвъняване от телефон.

Исторически — интернет по телефонната линия минаваше през модем, свързан към RS232 на компютъра. При заспиване на компютъра той можеше да бъде събуден чрез телефонно позвъняване и да се свърже към интернет автоматично. Това е "предшественика" на wake-on-LAN функцията в модерныте компютри.

2/127

!!!ВНИМАНИЕ!!! Названията "главно" и "подчинено" устройство се използват само за улеснение. Понеже линията е пълен дуплекс, и DTE, и DCE могат да стартират обмен на данни.

Логическите нива се представят с отрицателни и положителни напрежения за разлика от TTL нивата, където са само положителни.

Логическата 0 (наричана Space) се представя с напрежения $\geq +5$ V.

Логическата 1 (наричана Mark) се представя $c \le -5$ V.

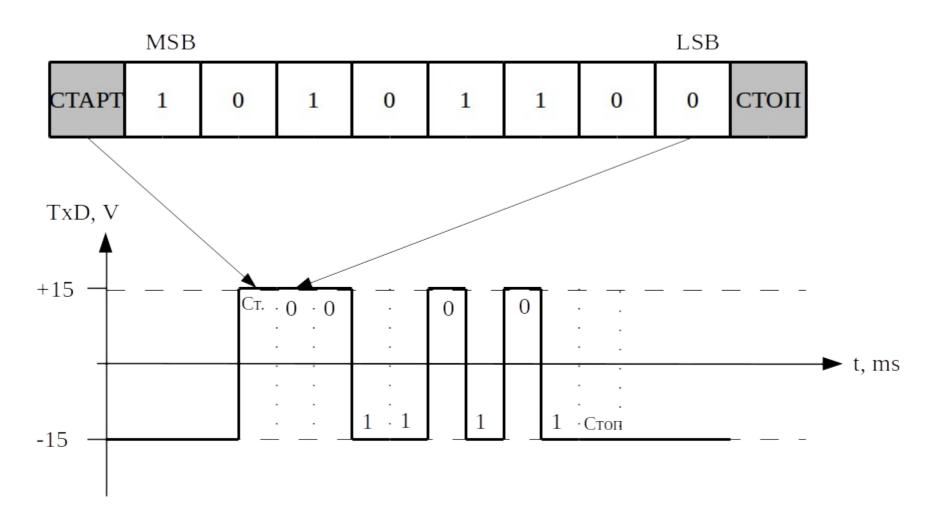
Максималните нива на напреженията трябва да са в границите \pm 15 V, но чиповете, използващи този интерфейс трябва да са способни да издържат до \pm 25 V (ако случайно се насложат смущения към полезния сигнал).

Приемниците трябва да регистрират и затихнали сигнали с амплитуда от \pm 3 V [2].

Когато не се предават данни TxD се държи в логическа 1.

Повечето инженери са свикнали да представят байтовете с най-старшия бит отляво, а най-младшия — отдясно. При RS232, обаче, изпращането на данните започва с най-младшия бит.

При наблюдение на осцилоскоп данните от RS232 изглеждат обърнати. Например числото 10101100 ще се види като 00110101.

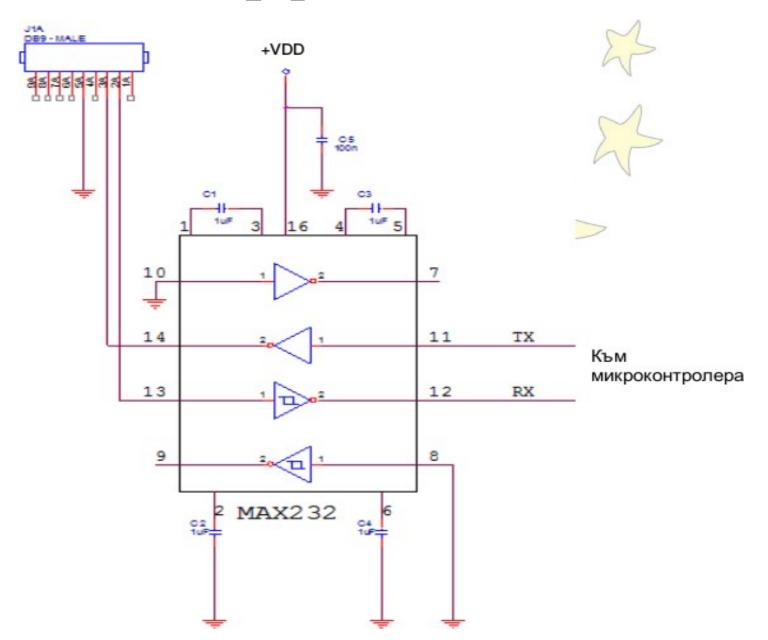
Скоростите на предаване са **стандартизирани** и се дават в бодове (bauds). При този интерфейс 1 бод предава 1 бит информация (докато при QPSK модулацията, например, 1 бод предава 4 бита информация).

Някои от по-често използвзаните скорости са -300, 600, 1200, 2400, 4800, 9600, 19200, 38400, 57600, 115200 bauds/sec. По-високи скорости на обмен се осъществяват с USB-UART емулатори.

Максималната дължина на кабела между две устройства е 10 m.

Микроконтролерите се захранват с напрежения до 5 V и не могат да изработят двуполярни сигнали с амплитуда $\geq \pm 5$ V. Също така не биха могли да приемат такива сигнали без да се повредят. Затова се използват специални **транслаторни схеми**, които изработват необходимите нива на сигналите и за интерфейса, и за микроконтролера.

Една примерна такава ИС е показана на следващия слайд. Това е МАХ232, а на схемата е дадена и вътрешната му структура. Инверторите са специални и те осигуряват транслацията на нивата. Използват се капацитивни постояннотокови преобразуватели (charge-pump) за повишаване и изработване на отрицателни напрежения, като за целта се свързват кондензаторите С1, С2, С3 и С4.

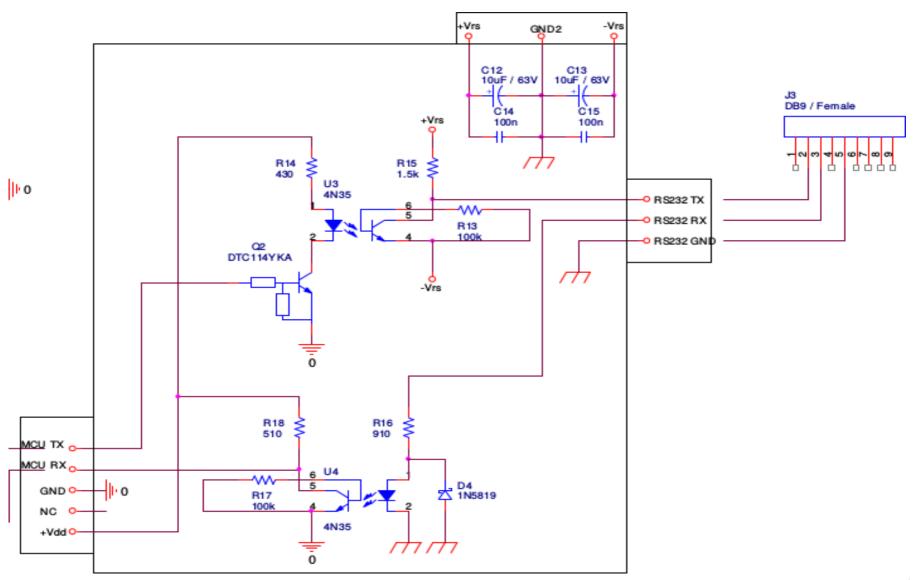

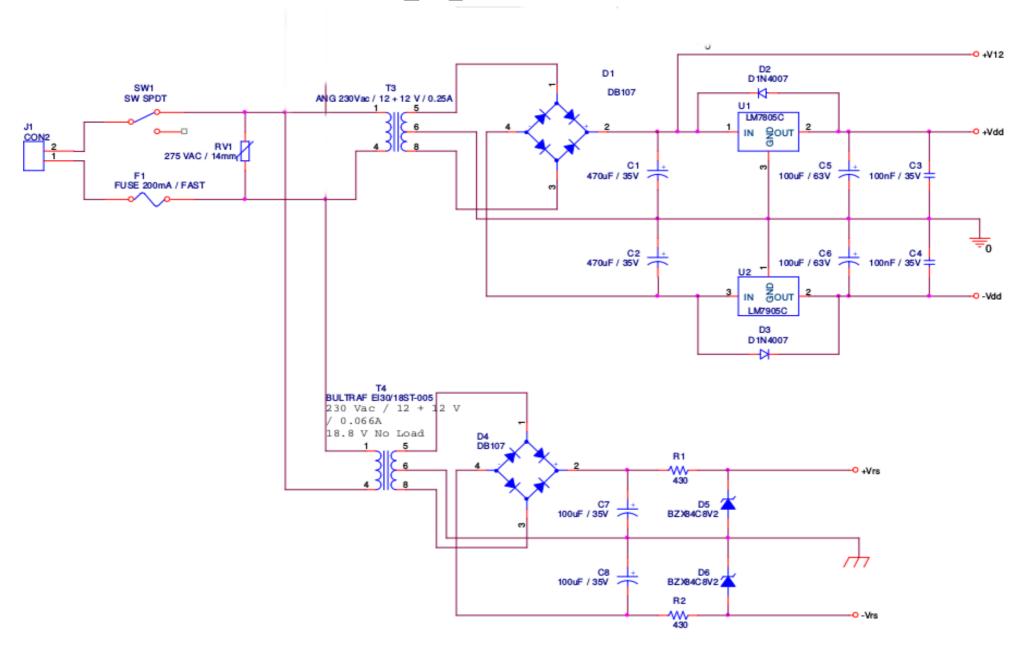
На следващият слайд е показана схема с галванично разделяне. Използват се два оптрона. Обърнете внимание, че има два символа за маса. Те не са свързани никъде в схемата.

При галванично разделяне трябва да се осигури **отделно захранване** на схемата с оптроните. В случая този проблем е решен с отделен маломощен трансформатор Т4. U1 и U2 захранват аналогово-цифровата част на уреда. D5 и D6 са ценерови диоди, осигуряващи захранването на оптроните.

D4 предпазва фотодиода от отрицателните напрежения, когато се предава логическа 1.

R13 и R17 са слаби, издърпващи резистори. Фототранзисторът ще работи и без тях.

Микроконтролерните модули, които отговарят за осъществяване на RS232 комуникацията чрез специален протокол се наричат UART (Universal Asynchronous Receiver/Transmitter). Среща се още и с класическото съкращение SCI (Serial Communication Interface).

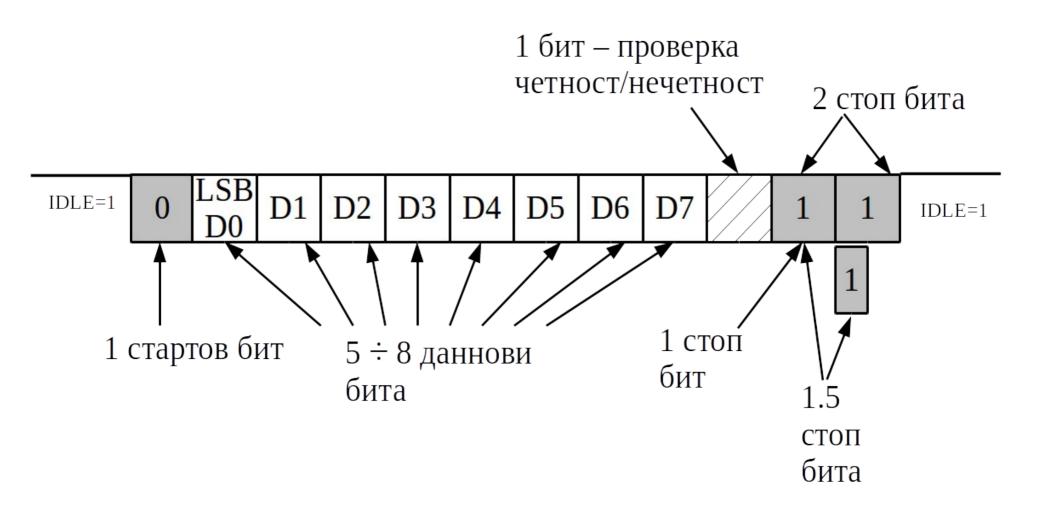
MSP430-базираните микроконтролери използват съкращението USART (Universal Synchronous/Asynchronous Receiver/Transmitter), защото един и същ модул може да се използва и за синхронни интерфейси (например SPI, I 2 C).

Предаването на данни се осъществява дума по дума, като всяка една съдържа:

- *един стартов бит (винаги 0)
- *даннови битове на думата $(5 \div 8)$
- *бит проверка за грешки по четност/нечетност (незадължителен)
- *един, един и половина, или два **стопови бита** (винаги 1).

Изпращането на данните се извършва от LSB към MSB.

Когато не се изпращат данни (IDLE), TxD линията на всяко устройство е в логическа 1.

- *Стартовият бит се реализира с логическа 0 и указва началото на предаването на потребителските данни.
- *Стоповите битове се реализират с логическа 1 и указват края на предаването на потребителските данни. Използват се :
- един стопов бит;
- един и половина стопови бита;
- два стопови бита.
- Един и половина и два стоп бита се използват при по-бавни приемащи устройства, които имат нужда от малко по-дълъг, във времето, край преди новия старт бит, за да обработят приетите данни.
- *Данновите битове са полезната информация, която се пренася. Те могат да варират от 5 до 8. Най-голямото число, което може да се предаде при 5-битов трансфер е 2^5 1 = 31, а при 8-битов трансфер е 2^8 5 = 255.

- *Бит проверка за грешки се реализира с един бит и може да бъде 4 вида:
- → проверка по четност (even parity) битът се установява в 1 или 0, така че сумата от всички единици в изпращания байт да е четно число;
- → проверка по нечетност (odd parity) битът се установява в 1 или 0, така че сумата от всички единици в изпращания байт да е нечетно число;
- → проверка с единица (mark parity) битът е винаги единица;
- → проверка с нула (space parity) битът е винаги нула.

UART модулНа фигурите по-долу са дадени няколко примера за проверка на

правилното предаване на данни.

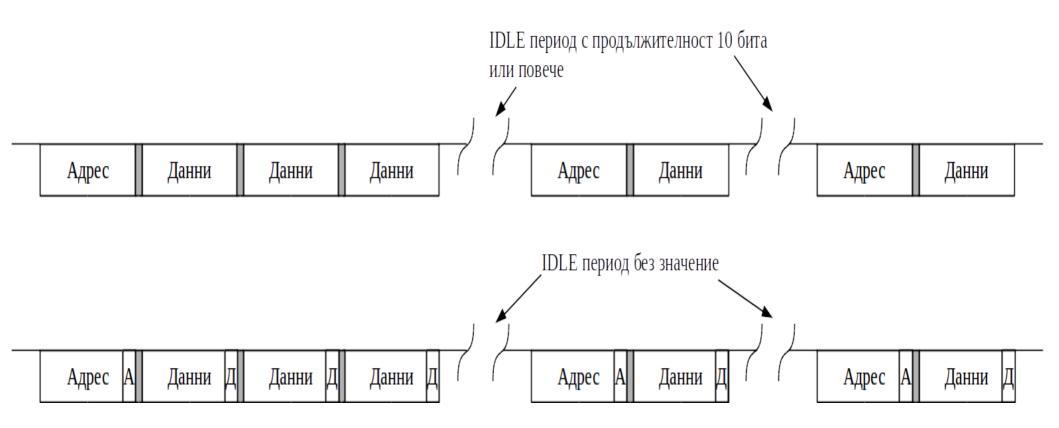
Проверка по четност							Проверка по нечетност												
			1		2	3		4					1		2	3			
СТАРТ	0	0	1	0	1	1	0	0 1	стоп	СТАРТ	0	0	1	0	1	1	0	0	9 стоп
	1		2		3	4					1		2		3	4			5
СТАРТ	1	0	1	0	1	1	0	0 0	стоп	СТАРТ	1	0	1	0	1	1	0	0	1 стоп
	1	2	3			4	5	6			1	2	3			4	5		
СТАРТ	1	1	1	0	0	1	1	0 1	стоп	СТАРТ	1	1	1	0	0	1	1	0	9 стоп
			Про	эвери	ca c e	дини	ща							Про	оверк	асн	ула	_	
СТАРТ	0	0	Про	оверн	Kace	дини	о	0 1	стоп	СТАРТ	0	0	1	Про	оверк 1	асн	ула 0	0	0 стоп
СТАРТ	0	0		<u> </u>		1		0 1	СТОП	СТАРТ	0	0	1		<u> </u>	Γ	1	0	0 стоп
СТАРТ	0	0		<u> </u>		1			стоп	СТАРТ	0	0	1		<u> </u>	Γ	1	0	9 стоп
			1	0	1	1	0							0	1	1	0	l	
			1	0	1	1	0	0 /1/0						0	1	1	0	l	

Може да се изграждат **мрежи**, при които се предават два вида думи - адрес на устройството и данни, за конкретното устройство.

Разликата между адреси и данни се указва с един допълнителен, девети бит в пакета. Когато той е 0 се предават данни, а когато е 1 се предава адрес.

При мрежите има два варианта за указване на адрес[3]: *комуникационен протокол от тип **свободна линия** (idle-line) — винаги първата дума е адрес. Ако между думите има време поголямо или равно на времето, за което се изпращат 10 бита, тогава се счита, че комуникацията е прекратена. След това, първата дума ще бъде възприета като адрес, а думите след нея — като данни.

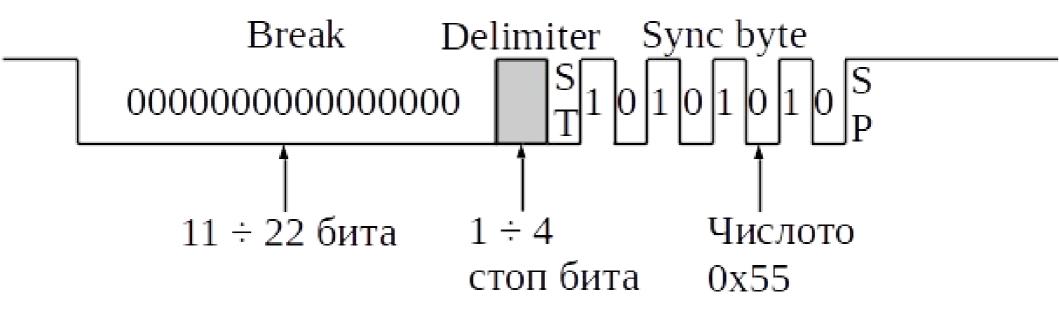
*комуникационен протокол от тип **адресен бит** (address-bit) – всяка дума съдържа допълнителния, девети адресен бит, който указва дали се изпращат адреси или данни. Думите може да се изпращат през произволно дълги интервали, продължителността на IDLE периодите са без значение.

Автоматична детекция на скоростта (auto baud rate detection) — специален протокол, чрез който две устройства могат да си настроят автоматично скоростта на обмен на данни.

Първо се изпращат $11 \div 22$ нули, след това $1 \div 4$ стоп бита, след това числото 0x55.

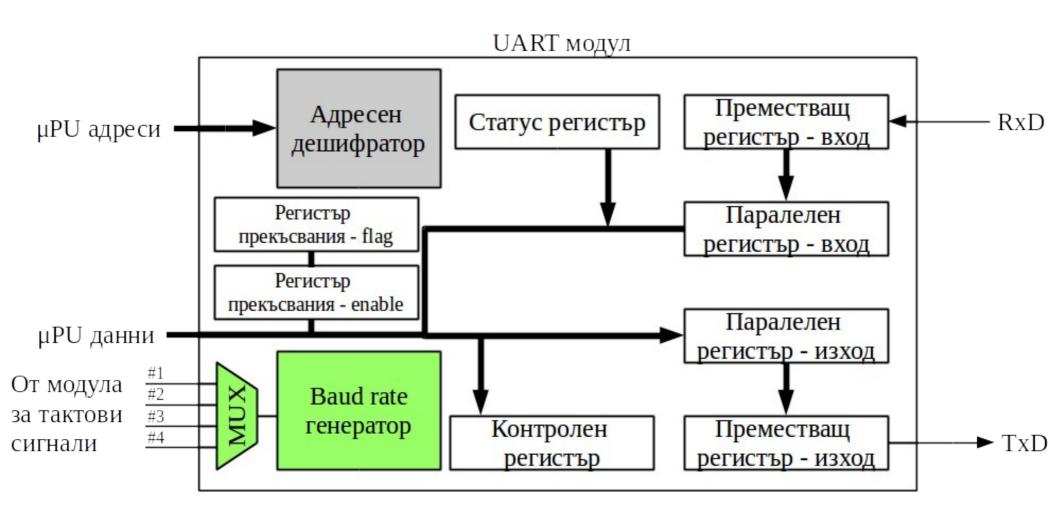
Детекцията може да стане веднъж при **инициализацията** на устройствата или след това, в **работен режим**. Полето Break сигнализира, че започва процедура по автоматична детекция.

Работата и конфигурацията на UART модулите се извършва посредством регистри.

Всеки UART модул съдържа най-малко 6 паралални регистъра, които µPU може да достъпва:

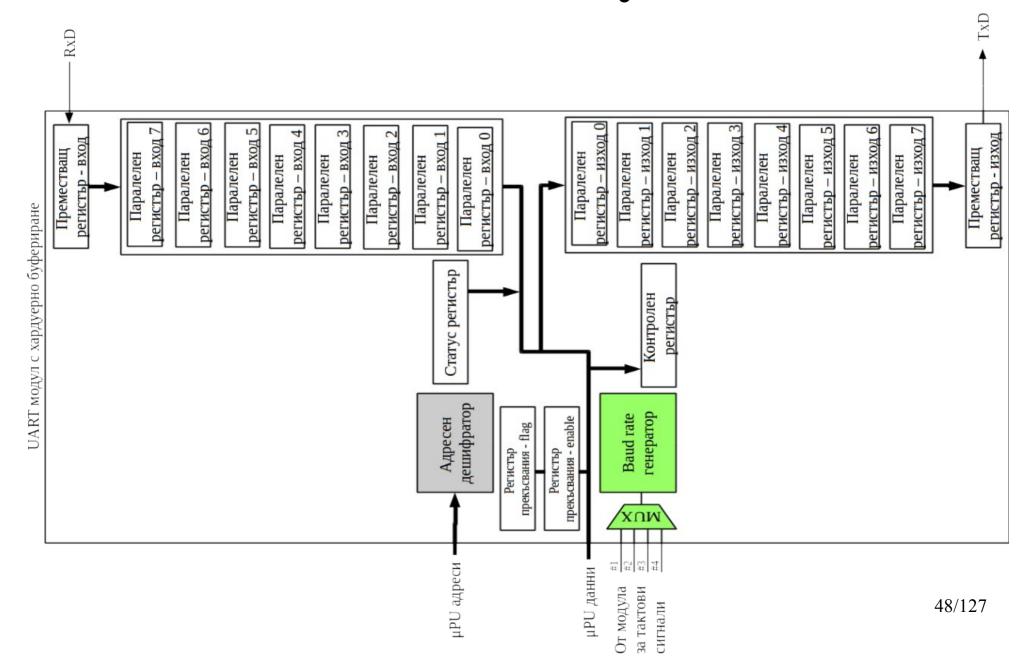
- *входен съдържа пристигналия байт
- *изходен в него се записва байт, който трябва да бъде изпратен
- *контролен съдържа битове, които конфигурират модула
- ***статус** съдържа битове, отразяващи състоянието на модула в даден момент
- *флагове на прекъсванията съдържа битове, отразяващи състоянията на сигналите за прекъсвания
- ***разрешаване на прекъсванията** съдържа битове, които разрешават или забраняват дадено прекъсване

Изпращането на данни от UART модула е бавен процес, в сравнение с бързодействието микропроцесор, работещ на няколко десетки/стотици мегахерца. Едно 8-битово число, без проверка за грешки и при скорост на предаване 9600 b/s, ще се изпраща за около 1042 µs. Ако микропроцесорът трябва да изпрати две такива числа, то той ще запише първото в изходния регистър и докато то се изпраща ще запише и второто. Това ще доведе до загуба на информация и объркване на данните.

Затова в микроконтролерите се реализират UART модули с повече от един входен/изходен регистър. Тези регистри се групират и се свързват по схемата първи влязъл – първи излязъл (FIFO). Благодарение на тях микропроцесорът може да запише няколко байта данни и да продължи изпълнението на програмата. Данните автоматично ще се изпратят от UART модула без намесата на µР. На следващия слайд е демонстрирано 8-байтово буфериране на входноизходните данни в UART модул.

Пример – LM3S9B92 има UART с 16 нива на FIFO. От контролния регистър дълбочината на FIFO може_{лид}а бъде регулирана на x2, x4, x8, x12, x14 и x16.

Поради **нестабилността** на тактовите генератори и **различните честоти**, на които трябва да работи един UART модул (не винаги може да се получи точната честота на предаване от системната честота), е възможно да възникнат **грешки** при изпращане/приемане. Вероятността това да се случи се дава в техническата документация от производителя.

Пример — на следващия слайд е дадена част от таблица на UART модула на MSP430FR6989. Вижда се, че в някой случай грешките стигат до 37 %.

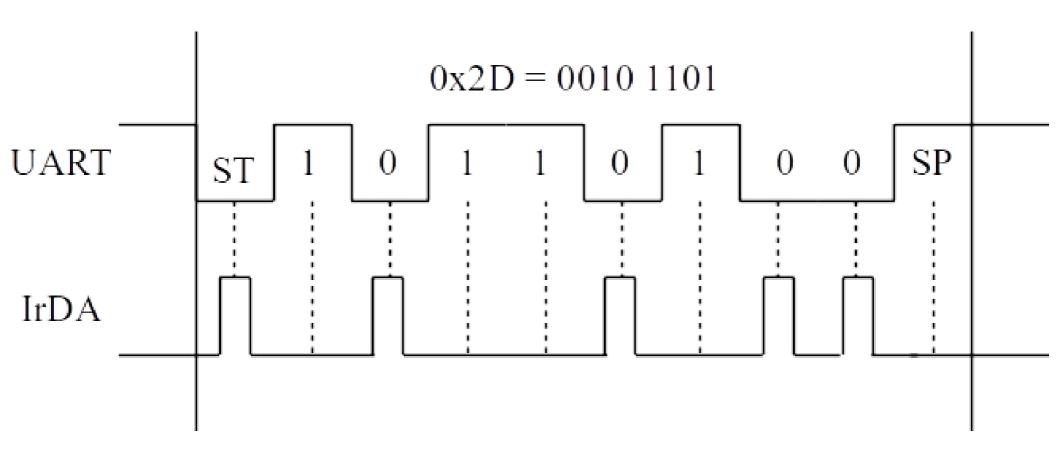
UART MOДУЛ Table 30-5. Recommended Settings for Typical Crystals and Baud Rates (1)

BRCLK	Baud Rate	UCOS16	UCBRx	UCBRFx	IICPDev(2)	TX Erre	or ⁽²⁾ (%)	RX Error ⁽²⁾ (%)		
BRULK	Baud Hate				UCBH3X**	neg	pos	neg	pos	
32768	1200	1	1	11	0x25	-2.29	2.25	-2.56	5.35	
32768	2400	0	13	-	0xB6	-3.12	3.91	-5.52	8.84	
32768	4800	0	6	-	0xEE	-7.62	8.98	-21	10.25	
32768	9600	0	3	-	0x92	-17.19	16.02	-23.24	37.3	
1000000	9600	1	6	8	0x20	-0.48	0.64	-1.04	1.04	
1000000	19200	1	3	4	0x2	-0.8	0.96	-1.84	1.84	
1000000	38400	1	1	10	0x0	0	1.76	0	3.44	
1000000	57600	0	17	-	0x4A	-2.72	2.56	-3.76	7.28	
1000000	115200	0	8	-	0xD6	-7.36	5.6	-17.04	6.96	
1048576	9600	1	6	13	0x22	-0.46	0.42	-0.48	1.23	
1048576	19200	1	3	6	0xAD	-0.88	0.83	-2.36	1.18	
1048576	38400	1	1	11	0x25	-2.29	2.25	-2.56	5.35	
1048576	57600	0	18	-	0x11	-2	3.37	-5.31	5.55	
1048576	115200	0	9	-	0x08	-5.37	4.49	-5.93	14.92	
4000000	9600	1	26	0	0xB6	-0.08	0.16	-0.28	0.2	
4000000	19200	1	13	0	0x84	-0.32	0.32	-0.64	0.48	
4000000	38400	1	6	8	0x20	-0.48	0.64	-1.04	1.04	
4000000	57600	1	4	5	0x55	-0.8	0.64	-1.12	1.76	
4000000	115200	1	2	2	0xBB	-1.44	1.28	-3.92	1.68	
4000000	230400	0	17	-	0x4A	-2.72	2.56	-3.76	7.28	
4194304	9600	1	27	4	0xFB	-0.11	0.1	-0.33	0	
4194304	19200	1	13	10	0x55	-0.21	0.21	-0.55	0.33	
4194304	38400	1	6	13	0x22	-0.46	0.42	-0.48	1.23	
4194304	57600	1	4	8	0xEE	-0.75	0.74	-2	0.87	
4194304	115200	1	2	4	0x92	-1.62	1.37	-3.56	2.06	
4194304	230400	0	18	-	0x11	-2	3.37	-5.31	5.55	
8000000	9600	1	52	1	0x49	-0.08	0.04	-0.1	0.14	
8000000	19200	1	26	0	0xB6	-0.08	0.16	-0.28	0.2	
8000000	38400	1	13	0	0x84	-0.32	0.32	-0.64	0.48	
8000000	57600	1	8	10	0xF7	-0.32	0.32	-1	0.36	
8000000	115200	1	4	5	0x55	-0.8	0.64	-1.12	1.76	
8000000	230400	1	2	2	0xBB	-1.44	1.28	-3.92	1.68	

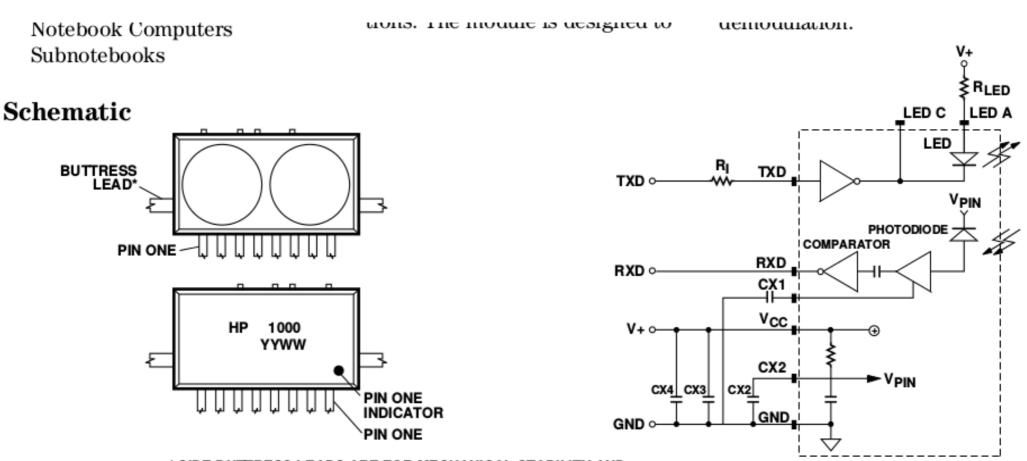
IrDA интерфейсът използва UART модула и при него преносната среда е инфрачервен лъч. Приемникът е фотодиод/фототранзистор. Използва се в приложения, изискващи комуникация при разстояния до 2 метра (TV дистанционни).

При IrDA нулите се представят с кратък импулс от логическа 1 в средата на бита. Продължителността на импулса е стандартизирана – 3/16 от продължителността на UART битовете ($9600 \rightarrow 104 \mu s \rightarrow 3/16*104 = 19.5 \mu s$). Единиците се представят с липсата на импулс.

Използват се скорости в интервала $9600 \div 115200$ baud/s.

Сензор на HP – HSDL1000, пълен дуплекс.

^{*} SIDE BUTTRESS LEADS ARE FOR MECHANICAL STABILITY AND SHOULD NOT BE CONNECTED TO ANY ELECTRICAL POTENTIAL.

5964-9641E 4-33

IrDA интерфейсът има няколко разновидности, които дефинират различни скорости на предаване:

- *SIR (до 115.2 kbit/s)
- *MIR (до 1 Mbit/s)
- *FIR (до 4 Mbit/s)
- *VFIR (до 16 Mbit/s)

RS485 (IEEE Recommended Standard 485) е сериен, асинхронен, диференциален, напрежителен интерфейс [2], [6].

Позволява свързване на разстояние до 1200 метра.

Максимална скорост на предаване – **10 Mbit/s** (зависима от дължината).

Позволява да се изграждат мрежи с до 256 устройства.

Няма стандартизиран куплунг (инженерът сам решава какъв да сложи).

Няма стандартизиран протокол за обмен на данни (може да се използва UART).

Предаването е от тип полу-дуплекс (може да се предават данни в двете посоки, но в даден момент от време може само в едната) или пълен дуплекс.

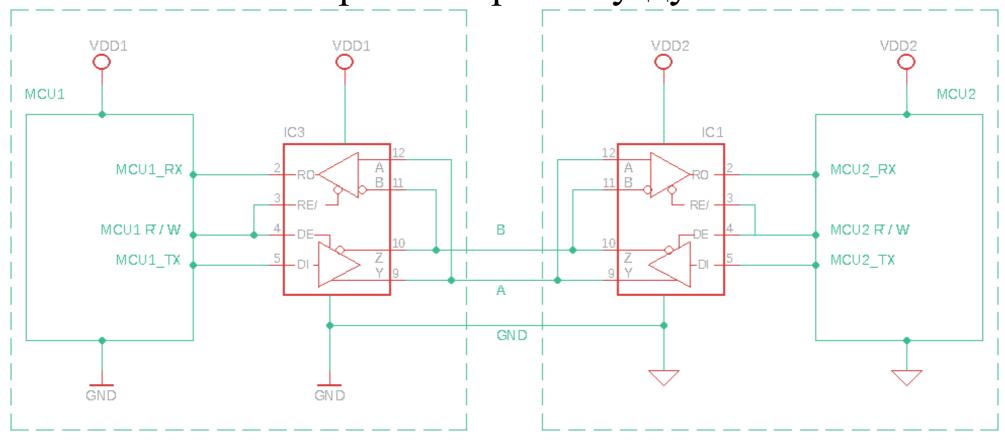
Диференциалните сигнали се отбелязват с А и В.

Диференциалните сигнали в повечето случаи са еднополярни, положителни (освен когато има отрицателно постояннотоково отместване).

Диференциалните сигнали може да са с постояннотоково отместване -7 ÷ 12 V спрямо маса.

Разликата на диференциалните сигнали (т.е. размахът от връх-до-връх на данните) не трябва да е по-голяма 6 V. Също - не трябва да е по-малка от 1.5 V, а в приемника може да е затихнала до 0.2 V [2]. 57/127

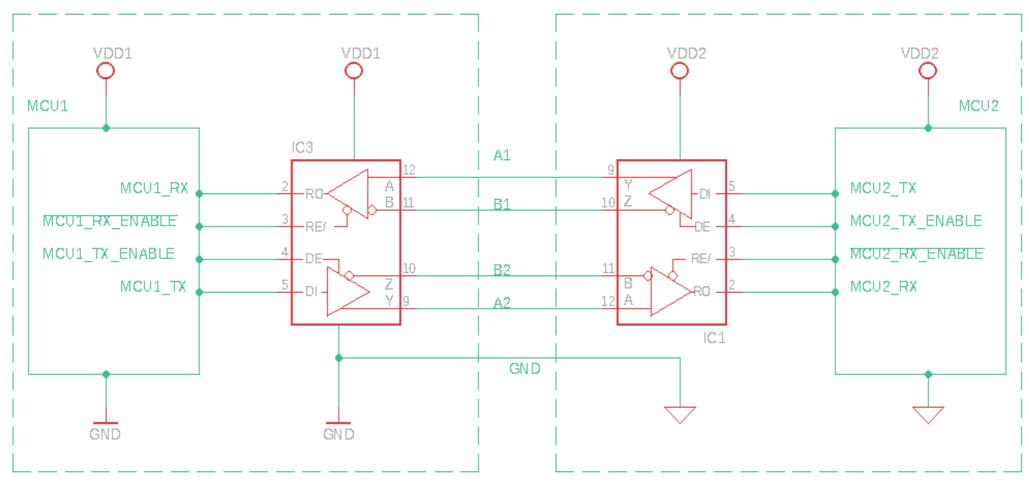
Свързване при полу-дуплекс.

$$\begin{aligned} |V_{A} - V_{B}| &\leq 6V & |V_{A} - V_{B}| \geq 1.5V \\ V_{A} - V_{GND} &\leq 12V & V_{A} - V_{GND} \geq -7V \\ V_{B} - V_{GND} &\leq 12V & V_{B} - V_{GND} \geq -7V \end{aligned}$$

58/127

Свързване при пълен дуплекс.

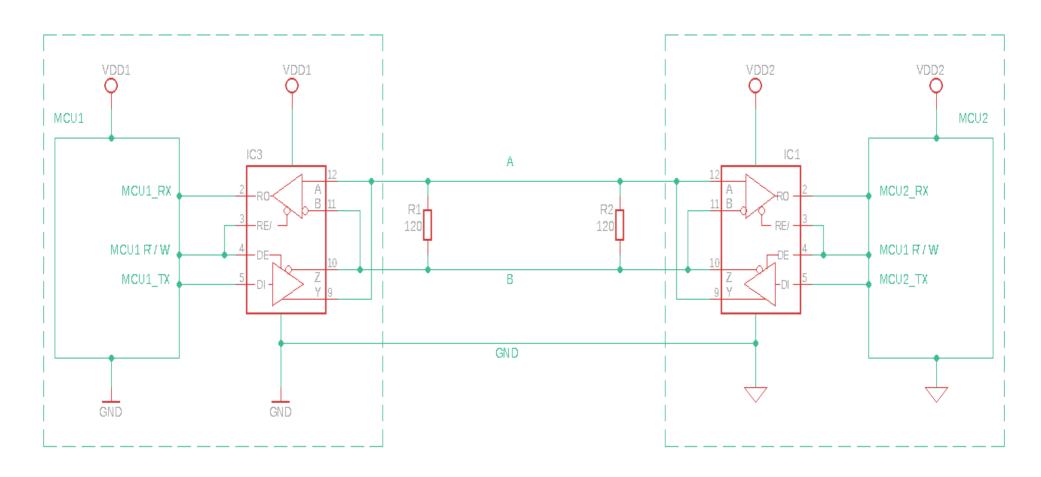

При високи скорости на обмен и неподходящо характеристично съпротивление на преносната среда (кабела) може да се появи отразяване на сигнала, което да доведе до грешки.

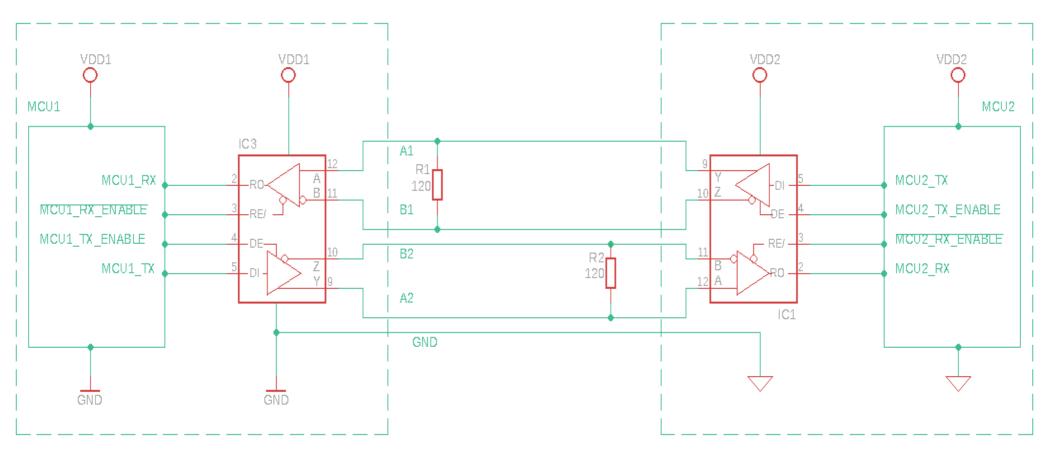
Тогава се прибягва до **терминиране на линията** с резистори в двата ѝ края (при полу-дуплексен режим).

Обаче - терминирането повишава консумацията на енергия от интерфейса.

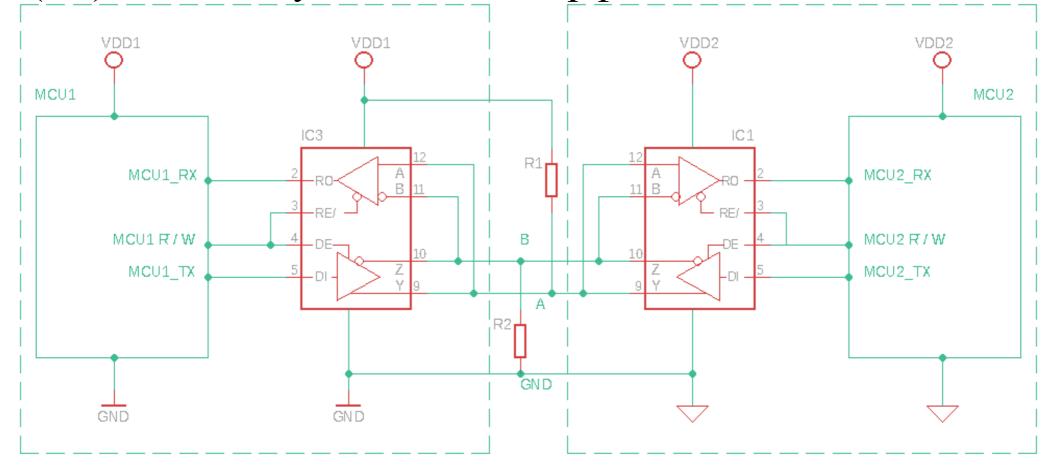
Терминиране при полу-дуплекс.

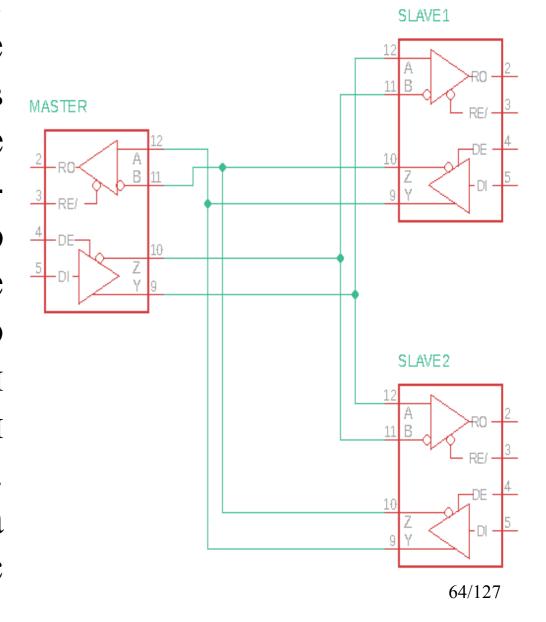
Терминиране при пълен дуплекс. Резисторите се слагат при приемника.

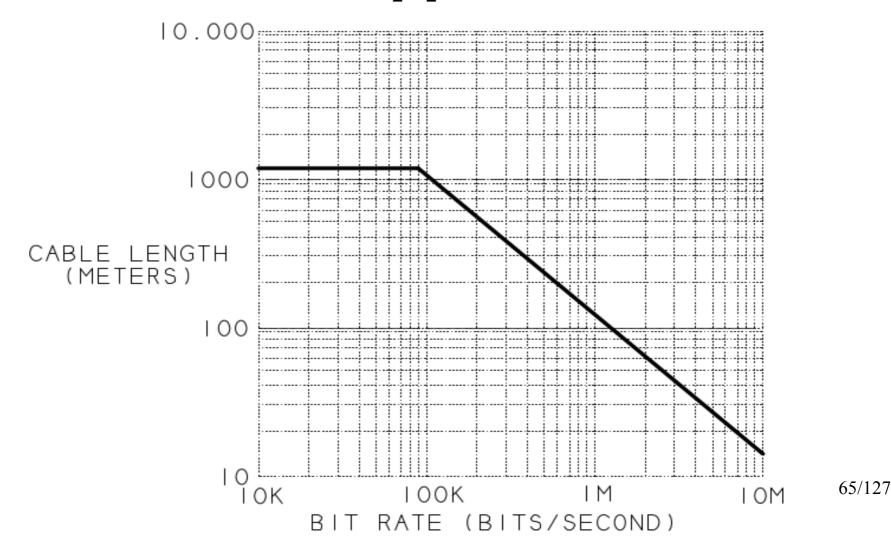
Когато не се предават данни и всички изходи са във високоимпедансно състояние трябва да има издърпващи резистори към захранване (R1) и маса (R2), които да установят интерфейса в логическа 1.

Когато се изграждат мрежи е допустимо да се свържат два изхода в паралел. Драйверните чипове имат ТОКОограничение (250 mA по стандарт). На схемата е показан MASTER, който може да изпраща данни към SLAVE1 и 2, както и да приема данни от тях. Ho SLAVE1 не може да комуникира директно със SLAVE2.

При RS485 скоростта на обмен се ограничава от дължината на кабела [2].

USB (universal serial bus) е сериен, асинхронен, диференциален интерфейс, проектиран за връзка на вградено устройство с персонален компютър или за връзка на две вградени устройства помежду си.

Една версия на USB използва напрежителен интерфейс, а друга – токов.

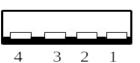
Максималната дължина на проводниците не трябва да надхвърля 5 метра.

Скоростта на обмен на информация варира в зависимост от използвания режим на входно/изходните стъпала.

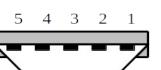
Съществуват 4 режима на работа при USB интерфейса: *low-speed – максимална скорост на обмен 1.5 Mbps (USB 1.0) *full-speed - максимална скорост на обмен 12 Mbps (USB 1.0) *high-speed - максимална скорост на обмен 480 Mbps (USB 2.0)

- *super-speed максимална скорост на обмен 5 Gbps (USB 3.0)
 *super-speed+ максимална скорост на обмен 20 Gbps (USI
- *super-speed+ максимална скорост на обмен 20 Gbps (USB 3.2)
- *super-speed+ максимална скорост на обмен 40 Gbps (USB 4.0)

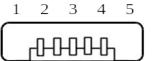

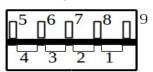
Тип Мини-А

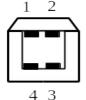
Тип Микро-А

Тип A, USB 3.0

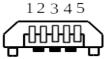
Тип В

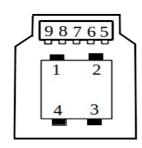
Тип Мини-В

5	4	3	2	1
P		-		P

Тип Микро-В

Тип B, USB 3.0

1	+5V
2	D-
3	D+
4	GND
Извод	Описание
1	+5V
2	D-
3	D+
4	ID
5	GND

Описание

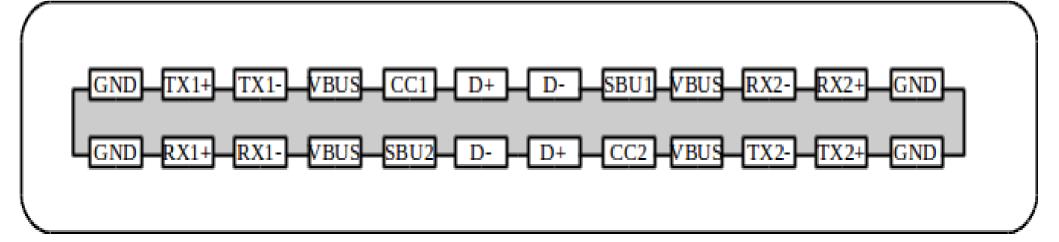
Извод

Извод Извод Описание Описание +5V +5V 1 2 D-D-D+ 3 D+**GND** GND 4 RD-RD-5 5 RD+ RD+ 6 6 RGND RGND 7 7 TD-TD-8 8 9 TD+ 9 TD+ 10 **TGND**

Тип Микро-B, USB 3.0

54321 10 9876 0000000000

Тип С стандартен

Някои от най-важните сигнали са:

***D**+ и **D**- са сигналите, с които се предава информацията. Използват се диференциални входно/изходни стъпала и затова

са ни необходими два проводника.

Чрез USB (1.0, 2.0) протокола D+ и D- се ориентират или като входове, или като изходи и по този начин обменът на данни може да е двустранен. Но в даден момент информация може да се предава само в една посока (полудуплексен режим).

При USB 3.0 имаме дуплексен режим.

- ***ID** използва се само в мини- и микро- куплунгите. Това е сигнал, указващ дали устройството, което се свързва е главно (Host) или подчинено (Device).
- → ако ID е свързан към GND → главно
- → ако ID е оставен плаващ → подчинено
- *RD-, RGND, RD+ се използват в USB 3.0. Тази диференциална двойка сигнали образува допълнителен канал за приемане (R receive) на данни.
- ***TD-, TGND, TD+** се използват в USB 3.0. Тази диференциална двойка сигнали образува допълнителен канал за предаване (T transmit) на данни.

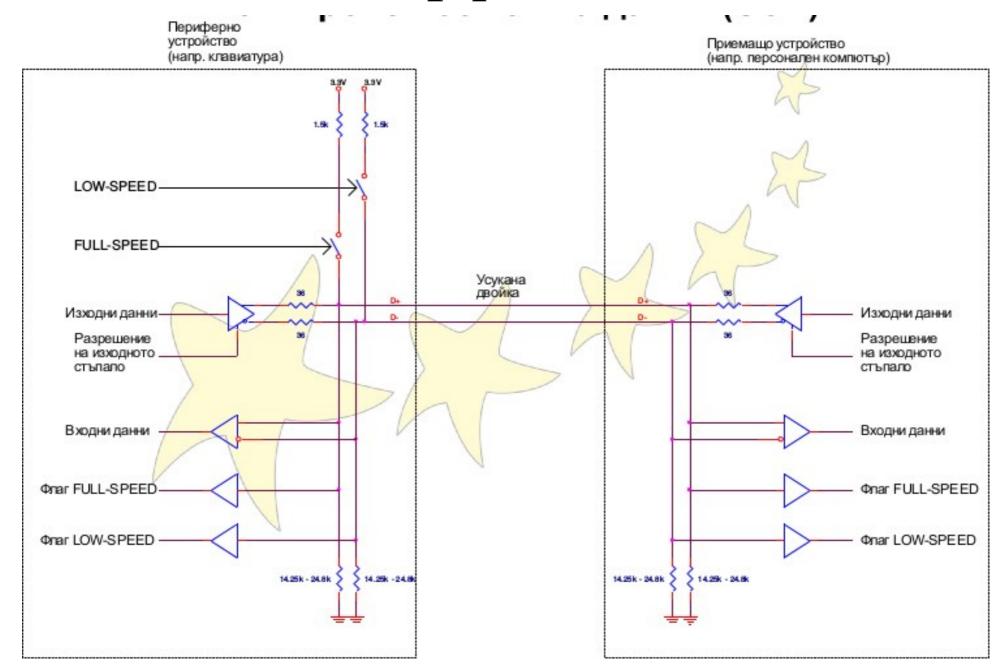
Захранващото напрежение е +5 V, и може да отдаде ток до [4]:

- *500 mA при USB 2.0
- *900 mA при USB 3.0

Това позволява вградената система, която ще се включва към персонален компютър, да няма собствено захранване и да използва това на интерфейса.

Интерфейс USB На следващия слайд е показана принципна схема на два USB трансийвъра (на едно подчинено Device и едно главно Host устройство). Вижда се, че скоростта на интерфейса се определя в зависимост от това дали D+ или D- линията е свързана с издърпващ към захранване резистор.

- *Ако има издърпващ резистор на D-, ще се използва low-speed USB.
- *Ако има издърпващ резистор на D+, ще се използва full-speed USB.
- *Ако има издърпващ резистор на D+ и се изпрати специален handshake пакет, ще се използва highspeed USB.

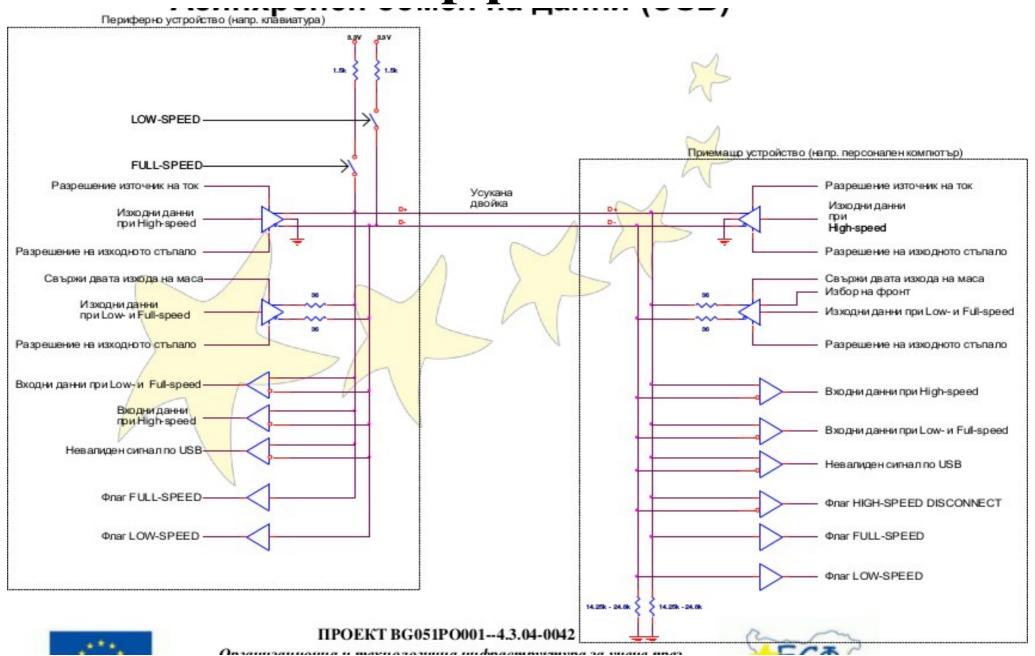
- 1. При **high speed** подчиненото устройство първоначално се представя на главното като full speed устройство.
- 2. След това се пуска high speed handshake пакет, с който главното устройство разбира, че подчиненото е с high speed възможности.
 - 3. Издърпващият резистор за full speed се изключва.
- 4. Драйверното стъпало за LS (Low-speed) и FS (Full-speed) свързва двата си изхода към маса. По този начин изходното съпротивление на това стъпало плюс терминиращият резистор 36 Ω образуват еквивалентен терминиращ резистор от 45 Ω (+/- 10%) за HS стъпалото. Затова HS няма отделни терминиращи резистори.
- 5. Включва се допълнително драйверно **токово стъпало** за HS (High-speed) **предаване**. Когато то предава, данните вървят по едната линия, а другата е дадена към маса.

- 6. Включва се входно токово стъпало за приемане.
- 7. Включва се детектор за невалиден (по ниво) сигнал по USB интерфейса.
 - 8. Включва се детектор за разкачено HS устройство.

!!!ВНИМАНИЕ!!! Стойностите на резисторите указват вид на устройството.

 $14.25 \div 24.8 \text{ k}\Omega - \text{x}$ ъб

 $0.9 \div 1.575 \ k\Omega$ — подчинено устройство

Low ய Full speed					
	Изход	Вход			
Логическа 1	D+ = $(2.8 \div 3.6)V$ D- = $(0 \div 0.3)V$	$D+ \ge 2.0V$ (D+ - D-) $\ge 0.2V$			
Логическа 0	$D+ = (0 \div 0.3)V$ $D- = (2.8 \div 3.6)V$	$D- \ge 2.0V$ (D D+) $\ge 0.2V$			
High speed					
	Изход	Вход			
Логическа 1	$D+ = (0.36 \div 0.44)V$ $D- = (-0.01 \div 0.01)V$ $I_{MIN} = (0.36 - 0.01)/45 = 7.7 \text{ mA}$ $I_{MAX} = (0.44 + 0.01)/45 = 10 \text{ mA}$	V _{INMIN} и V _{INMAX} , продължителност на нарастващия и падащия фронт, jitter се взимат от еуе диаграма			
Догическа 0	D+ = $(-0.01 \div 0.01)V$ D- = $(0.36 \div 0.44)V$ $I_{MIN} = 7.7 \text{ mA}$ $I_{MAX} = 10 \text{ mA}$	V _{INMIN} и V _{INMAX} , продължителност на нарастващия и падащия фронт, jitter се взимат от еуе диаграма			

EYE диаграма. Вляво — аналогов ключ, който отговаря на USB high-speed спецификацията. Отдясно — ключ, който не отговаря. Повече информация в [5].

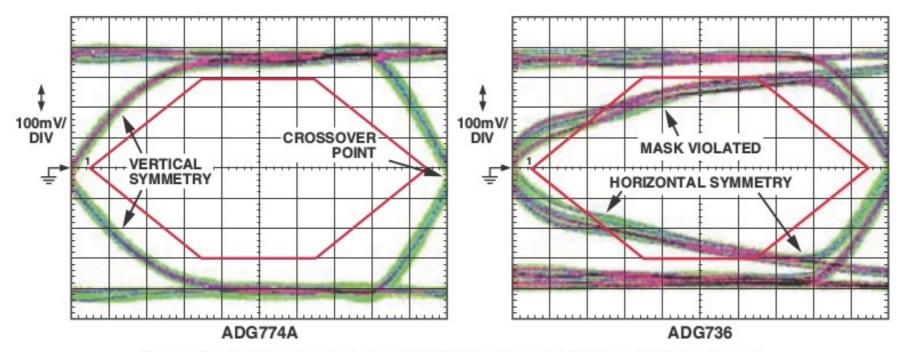

Figure 5. Comparison of the ADG774A and ADG736 at USB Hi-Speed.

USB протоколът използва 4 вида трансфери:

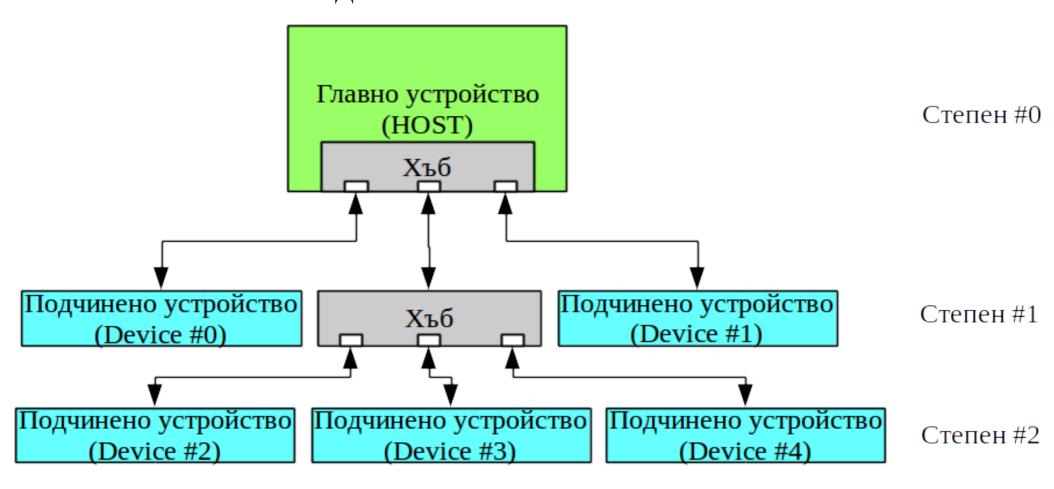
*Control трансфери — използват се за първоначална настройка на USB интерфейса. Всички устройства трябва да поддържат control трансфери. Използват се също и за запитвания (requests) към свързаното устройство.

*Виlk трансфери — използват се, когато времето за обмен на голямо количество данни не е от значение. Типично приложение на bulk трансфер е използването му във външни хард дискове, скенери, принтери, USB-UART преобразуватели и др.

*Interrupt трансфери — главното устройство гарантира, че ще бъде направен опит за трансфер веднага след съответната заявка. Дали обаче трансферът ще се осъществи не е гарантирано. Това означава, че скоростта на обмен може да варира. Този вид трансфер се използва за малки количества информация, като например в мишки, клавиатури, джойстици и др.

*Isochronous трансфери — използват се за пренос на данни, когато точното време за пристигането им е от значение и когато малко грешки при обмена могат да бъдат толерирани (няма проверка за грешки). Пример за устройства използващи isochronous трансферите са уеб камерите, предаване на звук от микрофон и други подобни "streaming" приложения.

Свързването на устройства става в мрежа от тип многостепенна звезда.

От програмна гледна точка, обменът на данни се осъществява чрез комуникационни буфери, наречени **крайни точки** (endpoints). Крайните точки съхраняват приетата информация или информацията, която трябва да бъде изпратена [4].

Всяка крайна точка се описва със следните параметри:

- *номер на точката
- *посока (входна/изходна)
- *максимален брой байтове, които може да приеме/предаде

При включване на подчинено устройство, главното устройство започва процес, наречен "зачисляване" (enumeration), който се състои от 12 фази. Най-важните от тях са:

- 1. започва се контролен трансфер (control transfer),
- 2. задава се фиксиран адрес 0х00 на подчиненото устройство,
- 3. прочита се описателна структура от данни, **наречена главен дескриптор** (device descriptor), започвайки от крайна точка 0, адрес 0x00
- 4. задава се уникален адрес на подчиненото устройство,
- 5. прочитат се всички останали дескриптори (техният брой е известен от главния дескриптор)
- 6. зарежда се драйвер,
- 7. зарежда се дадена конфигурация на устройството (всички устройства трябва да имат поне 1 конфигурация)

По време на зачисляването се изграждат канали (pipes) за комуникация.

Канал за комуникация е връзката между крайна точка в подчиненото устройство и софтуера на главното устройство.

Един от параметрите на каналът за комуникация е видът на трансфера (control, bulk, interrupt, isochronous).

Друг от параметрите е дали се изпращат данни или команди: *message pipes — използват се само в контролните трансфери. Те са двупосочни.

*stream pipes – използват се в bulk, interrupt и isochronous трансфери. Те са еднопосочни.

Дескрипторите описват възможностите за комуникация на подчиненото устройство. В тях е описано кой клас драйвер да бъде зареден от операционната система на главното устройство.

Base Class	Descriptor Usage	Description	Base Class	Descriptor Usage	Description
00h	Device	Use class information in the Interface Descriptors	0Eh	Interface	Video
01h	Interface	Audio	0Fh	Interface	Personal <u>Healthcare</u>
02h	Both	Communicatio ns and CDC Control	10h	Interface	Audio/Video Devices
03h	Interface	HID (Human Interface Device)	11h	Device	Billboard Device Class
05h	Interface	Physical	12h	Interface	USB Type-C Bridge Class
06h	Interface	Image	<u>DCh</u>	Both	Diagnostic Device
07h	Interface	Printer	E0h	Interface	Wireless Controller
08h	Interface	Mass Storage	<u>E.Fh</u>	Both	Miscellaneous
09h	Device	Hub	<u>FE</u> h	Interface	Application Specific
0Ah	Interface	CDC-Data	FEb	Both	Vendor Specific
0Bh	Interface	Smart Card			
0Dh	Interface	Content Security			

Интерфейс USB
В Линукс на всяко едно USB устройство се присвоява по един системен файл в /dev директорията. Потребителска програма на С може да си комуникира с устройството посредством този файл и системните функции:

```
#include <fcntl.h>
#include <unistd.h>
#include <sys/ioctl.h>
open()
close()
ioctl()
write()
```

read()

На следващият слайд е показан пример с ТМС клас устройство.

```
typedef struct {
  dev_type_e dev_type; //One of the dev_type_e
  const char *dev_name; //The name of device file including path
  int device_descriptor; //Returned from open()
struct usbtmc_attribute attr; //For ioctl(), don't edit this property
    char* c_string_cmd; //Send cmd to device
    char* c_string_reply; //Read device reply to cmd
    int max_bytes; //Max. number of bytes to be read
}dev_property_t;
```

```
int usb tmc open(dev_property_t *dev){
  int success = -1;
  dev->device descriptor = open(dev->dev name,O RDWR);
  if(dev->device descriptor > 0){
    dev->attr.attribute = USBTMC ATTRIB READ MODE;
    dev->attr.value = USBTMC ATTRIB VAL READ;
    ioctl(dev->device descriptor, USBTMC_IOCTL_SET_ATTRIBUTE, &dev->attr);
    success = 0;
  return success;
void usb tmc close(dev_property_t *dev){
  if(dev->device descriptor){
   close(dev->device descriptor);
   dev->device descriptor = 0;
```

```
void usb tmc write(dev property t *dev){
  write(dev->device descriptor, dev->c_string_cmd, strlen(dev->c_string_cmd));
void usb tmc read(dev_property_t *dev){
  char file buffer[FILE BUFF SIZE];
  int bytes read;
  bytes read = read(dev->device descriptor, file buffer, FILE BUFF SIZE);
  if(bytes read >= dev->max bytes){
    bytes read = dev->max bytes-1;
  file buffer[bytes read] = '\0';
  strcpy(dev->c string reply, file buffer);
```

Интерфейс Ethernet (IEEE802.3-2002) е сериен, асинхронен, диференциален, двуполярен, напрежителен интерфейс [7].

Нивата на сигнала са +/- 2.5V.

Скоростта на предаване е стандартизирана:

- *10 Mbit/s
- *100 Mbit/s
- *1/2.5/10/25/40/50/100/200/400/800 Gbit/s

Преносна среда:

- *коаксиален кабел
- *оптичен кабел
- *UTР кабел

Разстоянията на предаване варират за всяка една версия на интерфейса. Типично за жичен кабел е $100 \div 2000$ m, а за оптика – $10 \div 40$ km.

Видовете кодиране на информацията:

- *10 Mbit/s Манчестър кодиране
- *100 Mbit/s 4B/5B + Scramble + MLT3 + кодиране
- *1000 Mbit/s 4D-PAM5 + 8B/10B кодиране + Trellis модулация

Тип на предаване:

- *полу-дуплекс (10 Mbit/s)
- *пълен дуплекс (100 Mbit/s; 1000 Mbit/s)

Интерфейсът е галванично разделен чрез импулсен трансформатор.

Конекторът, използван от интерфейса се нарича RJ-45. Той съдържа 4 двойки кабели [8], [9].

*10/100 Mbit/s се използват само 2 диференциални двойки

*1000 Mbit/s се използват 4.

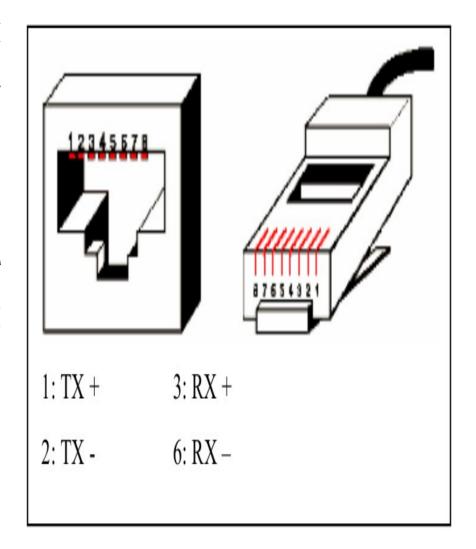
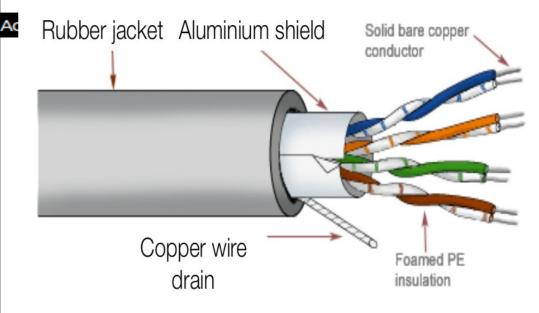

Figure 11. RJ45 Connector

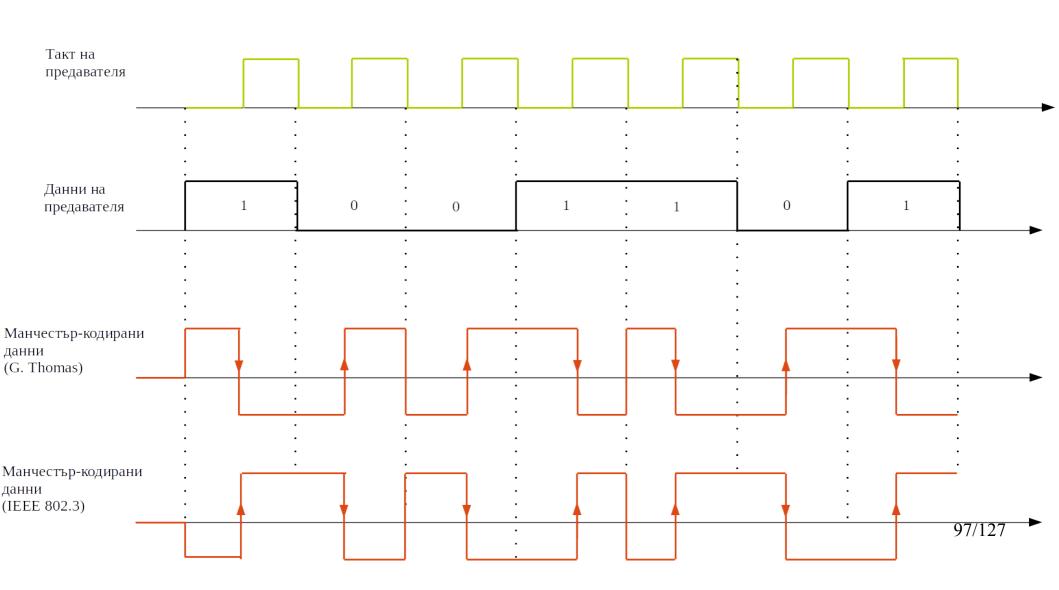
10/100				
Цвят на кабела	Име на сигнала			
Зелен-бял	+TX			
Зелен	-TX			
Оранжев-бял	+RX			
Оранжев	-RX			
1000				
Цвят на кабела	Име на сигнала			
Зелен-бял	+A			
Зелен	-A			
Оранжев-бял	+B			
Оранжев	-B			
Син-бял	+C			
Син	-C			
Кафяв-бял	+D			
Кафяв	-D			

Код на Манчестър - всеки бит се представя с фронт на импулса. Промяната на фронта става в средата на периода на оригиналния сигнал (при асинхронна комуникация), което позволява чрез допълнителна схема в приемащото устройство, да бъде възстановен такта от предаващото устройство посредством данновия сигнал.

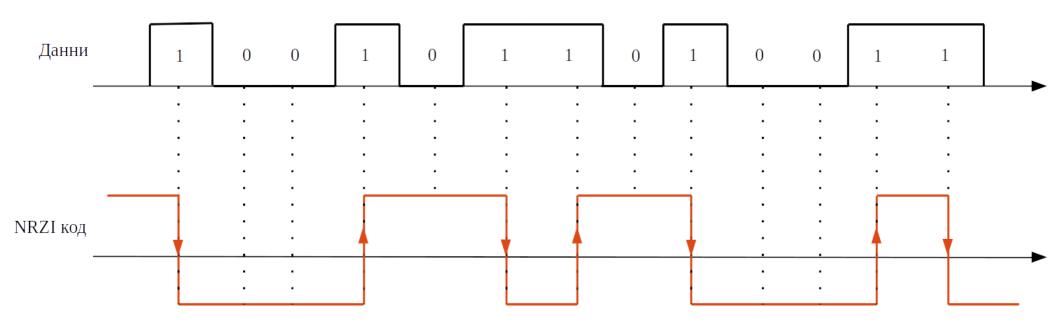
Постояннотоковата съставка на сигнала е 0 V и се използват двуполярни сигнали. Това позволява кодирането да се използва в капацитивно или индуктивно разделени трансийвъри.

Съществуват два версии на кода:

NRZI (non-return to zero, inverted) е кодиране на данни, при което логическата единица е представена с преход $(1 \to 0 \text{ или } 0 \to 1)$, а логическата нула — с липса на преход (запазва се предишното ниво).

Това означава, че едни и същи байтове, които се предават ще **изглеждат по различен начин**, защото ще са зависими от байтовете, предадени преди тях.

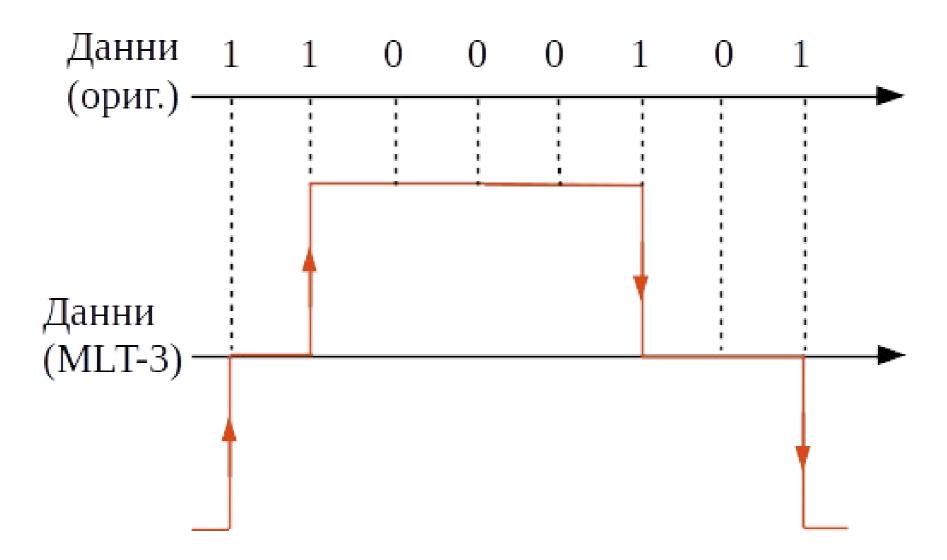

MLT-3 (Multi-Level Transmit) е кодиране на данни, при което се използват положителни (+) и отрицателни (-) напрежения, както и нула волта (0).

Логическата 1 се представя с преход.

Логическата нула се представя с липса на преход.

Аналогично на NRZI кодирането.

4B/5B (Block Coding) е кодиране на данни, при което 4 бита полезна информация се преобразуват в 5, за да може да се добави служебна информация и за да има поне две логически единици във всяко 5-битово поле.

Служебната информация се използва от протокола за обмен на данни.

Двете логически единици гарантират, че ще има повече преходи на сигнала (при NRZI+4B/5B комбинирано кодиране) за даден период, което помага за синхронизиране на приемането.

4B/5B кодиране [8]. Забележете, че комбинацията 00000 не тавье з: 4в/5в ексоріка

съществува.

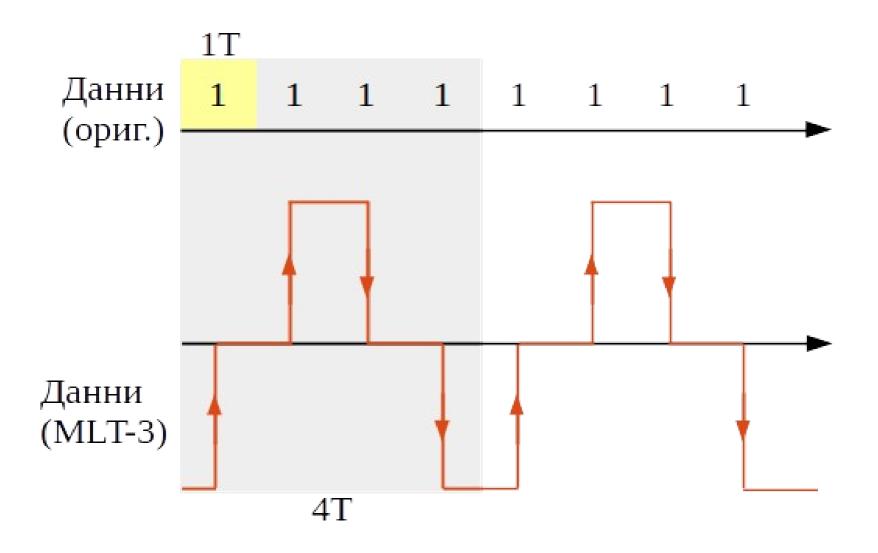
IABLE 0.	4B/0B ENGODING	
Code	Value	Definition
0	11110	Data 0
1	01001	Data 1
2	10100	Data 2
3	10101	Data 3
4	01010	Data 4
5	01011	Data 5
6	01110	Data 6
7	01111	Data 7
8	10010	Data 8
9	10011	Data 9
Α	10110	Data A
В	10111	Data B
С	11010	Data C
D	11011	Data D
E	11100	Data E
F	11101	Data F
I	11111	Idle
J	11000	SSD (Part 1)
K	10001	SSD (Part 2)
Т	01101	ESD (Part 1)
R	00111	ESD (Part 2)
Н	00100	Transmit Error

103/127

Добавянето на 5-ти бит означава, че 100 Mbit/s интерфейс трябва да работи на 125 Mbit/s. Това е еквивалентно на 125 МНz. При използването на МLТ-3 означава, че фронтовете на сигнала стават 4:

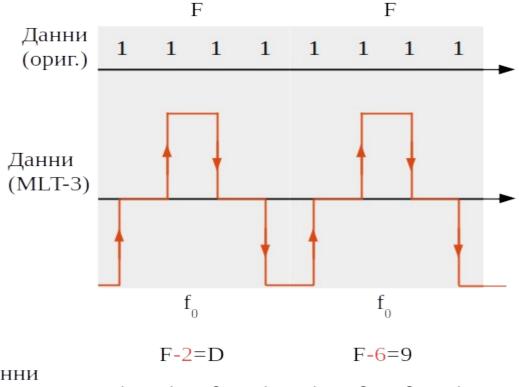
$$*0V \rightarrow +$$
 $*+ \rightarrow 0V$
 $*0V \rightarrow *- \rightarrow 0V$

или с други думи можем да намалим честотата на сигнала 4 пъти и пак да предаваме със 125 Mbit/s. Оттук => честотата при 100 Mbit/s версия е 31.25 MHz [9].

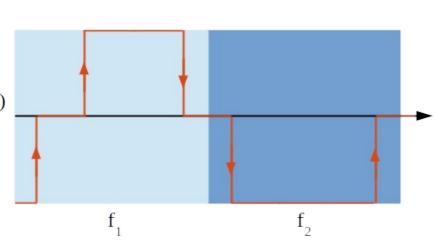

Разбъркване на данните (scrambling, spread spectrum) — данните се изменят по **псевдослучаен** закон, за да няма периодични сигнали по линията. Това помага за **шумоустойчивост** на предаването.

Приемникът трябва да знае предварително точно по какъв закон ще се изменят данните.

Ако към всяка тетрада $^{\text{Данни}}_{\text{(scrambled)}}$ 1 1 0 1 1 изваждаме числата -2 и - 6 това ще даде две нови $^{\text{Данни}}_{\text{(MLT-3)}}$ честоти f_1 и f_2 , различни + scrambled) от оригиналната.

На практика полиномите за трансформация са посложни. Ето как изглеждат те за 100 Mbit/s Ethernet [8]:

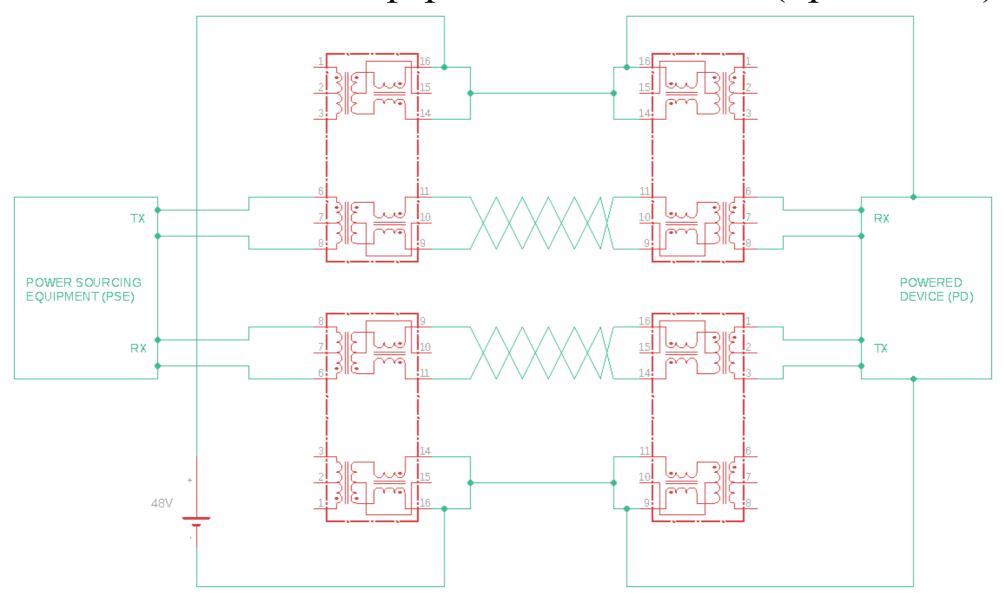
$$g_M(x) = 1 + x^{13} + x^{33}$$
 for master
 $g_M(x) = 1 + x^{20} + x^{33}$ for slave

Пренос на мощност (PoE, Power Over Ethernet) – по интерфейсният кабел на Ethernet могат да се захранват отдалечени устройства (напр. суичове и повторители, IP камери и т.н.).

Има два варианта това да стане:

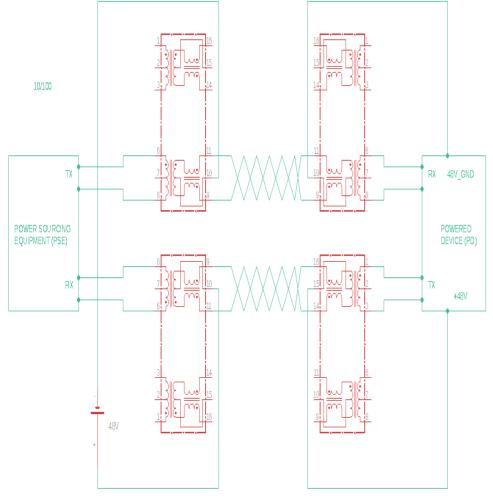
*При 10/100 - когато се използват само 2 диференциални двойки, другите две свободни се окъсяват помежду си и едната е положителния извод, а другата е отрицателния на 48 V постоянно напрежение. *При 10/100/1000 — диференциалните сигнали се отместват по постоянен ток и това отместване се използва за захранване.

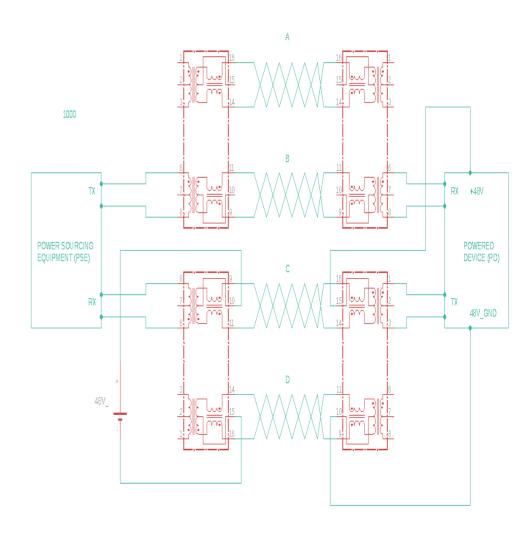
РоЕ по 2 свободни диференциални двойки (при 10/100):

PoE по Интерфейс Ethernet диференциални двойки (при

10/100/1000):

При едновременно предаване на захранване и данни, захранването не може да се предаде към трансийвърите, защото има импулсен трансформатор, който спира постоянния ток, а пуска "променливия" - данните.

Напреженията в източника трябва да са от $44 \div 57$ V, а в отдалечения приемник от $37 \div 57$ V @ 100 m разстояние.

Мощността на източника варира в различните версии от $15 \div 100$ W (като сметнем загубите в кабела, приемникът трябва да получи $13 \div 71$ W).

МП интерфейс (Media Independent Interface) – трябва да направи връзка между РНҮ и МАС слоевете. Това е паралелен, 4-битов, синхронен интерфейс, който се използва при 10/100.

Предаването на данни е пълен дуплекс, затова всъщност се използват 8 проводника + служебни.

Максимална дължина на проводниците – 50 см.

Скорост на данните по интерфейсът е $\frac{1}{4}$ от скоростта по интерфейса (2.5 Mbit/s \rightarrow 10 Mbit/s, 25 Mbit/s \rightarrow 100 Mbit/s).

OSI модел за предаване на данни в Интернет е показан вдясно. Ethernet стандартът покрива последните два слоя и изгражда негови си три слоя:

*LLC (Logical Link Control) — добавя контролна информация в даден IPv4 пакет. Софтуерен слой — драйверът за LAN картата.

*MAC (Media Access Controller) – добавя адресиране, разделяне на фреймове, открива грешки. Хардуерен слой – представлява модул на µСU.

*PHY (**PHY**sical) – кодиране, разбъркване, формиране на електрически сигнали.

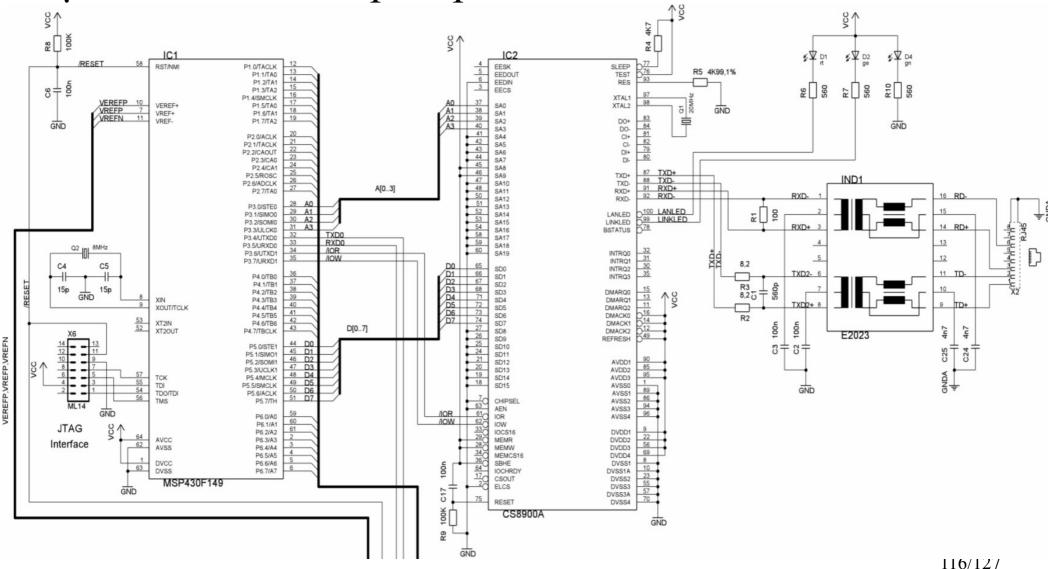
OSI модел Приложен слой Представителен слой Сесиен слой Транспортен слой Мрежов слой LLC Канален слой MAC Ethernet Физически слой PHY 4/127

Исторически, µСU които нямаха Ethernet можеха да бъдат свързани чрез специални за целта чипове, наречени LAN контролери (напр. Ті CS8900A) + импулсен трансформатор.

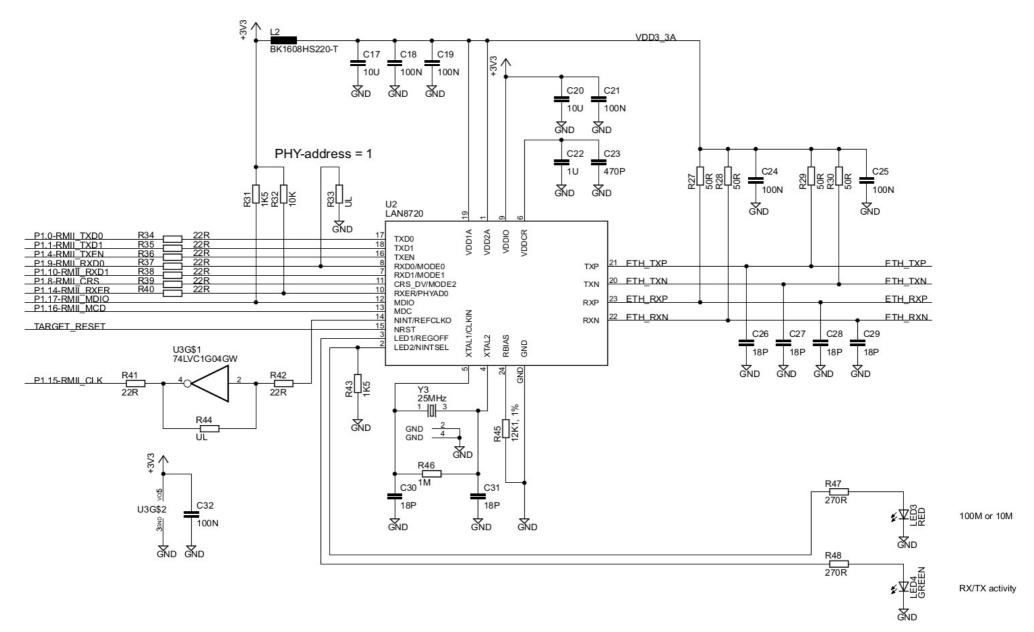
След това µСU имаха МАС, но нямаха трансийвъри. Тогава се свързваха МІІ чипове + импулсен трансформатор.

Съвременните µСU решения имат МАС и РНУ интегрирани, а външно се свързва импулсен трансформатор, обикновено интегриран с RJ45 куплунга.

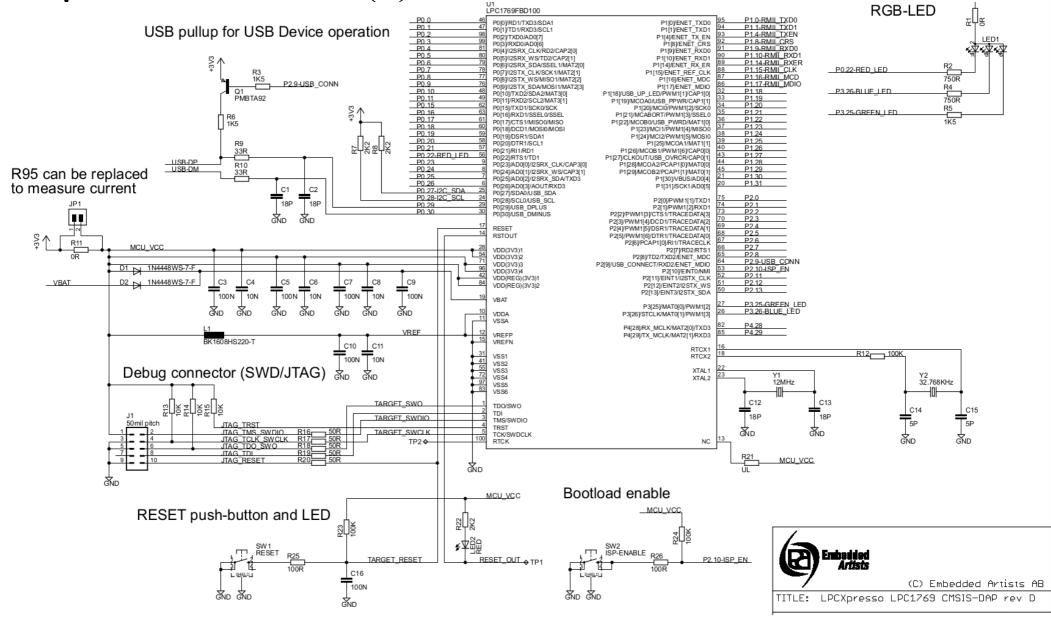
 μ CU + LAN контролер:

μ СU + PHY чип (1):

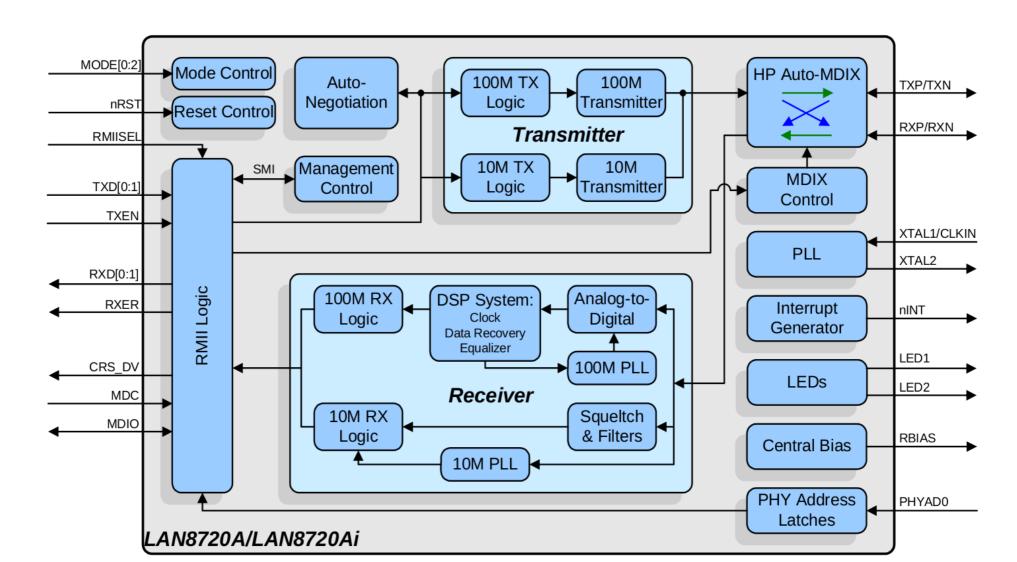
 μ СU + PHY чип (2):

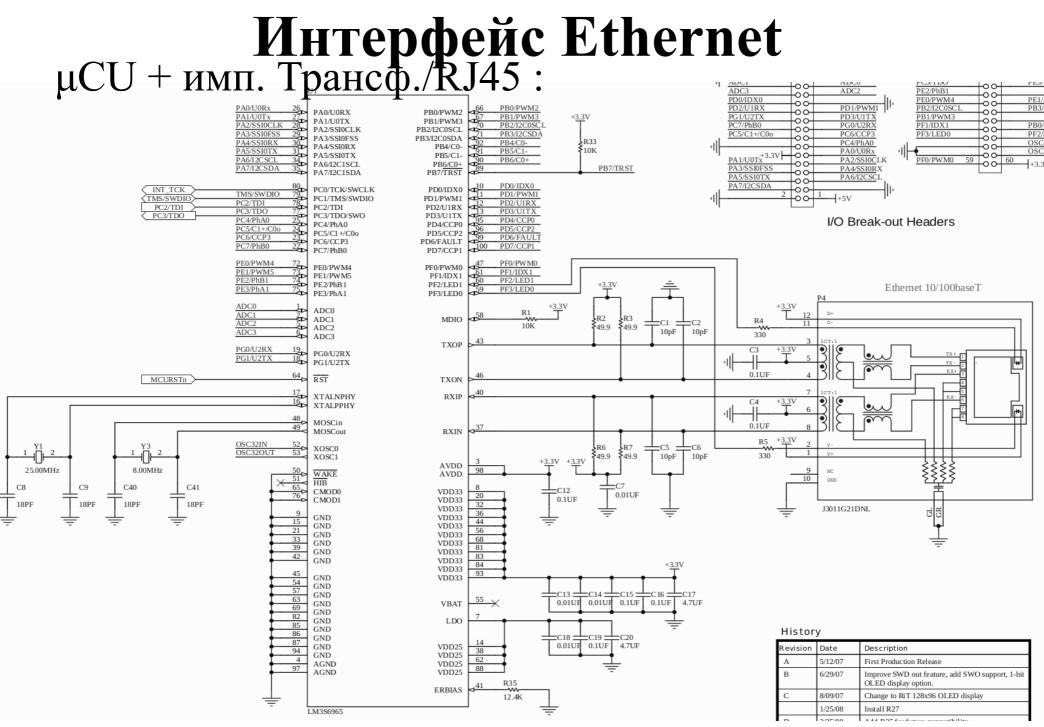

Интерфейс Ethernet Вътрешна структура на РНУ чип (LAN8720):

*RMII (Reduced MII) – 2-битов вариант на MII

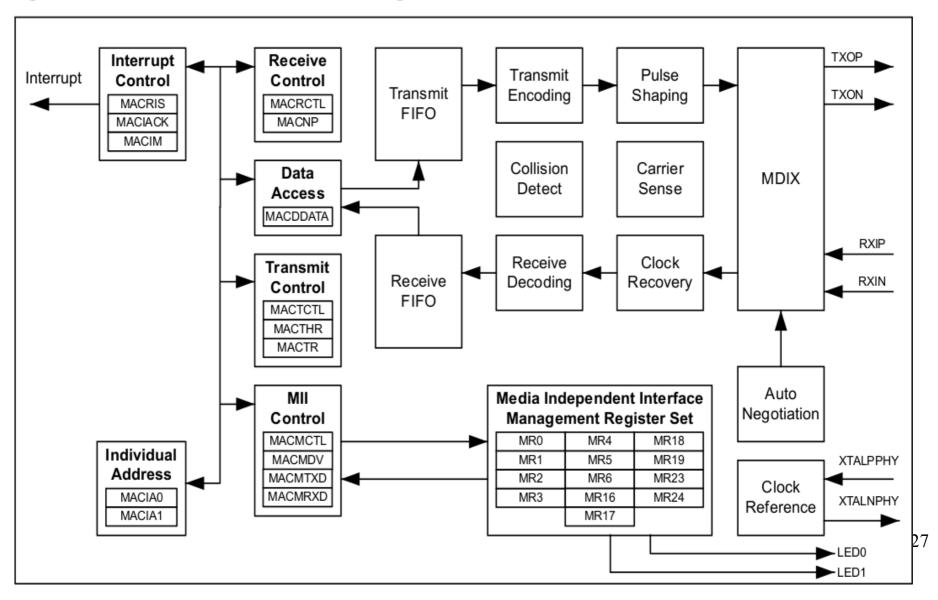
FIGURE 1-2: ARCHITECTURAL OVERVIEW

Вътрешна структува на Етернет модул на LM3S6965

Figure 15-2. Ethernet Controller Block Diagram

Примерна инициализация на Texas Instruments LM3S6965 и lwIP библиотека:

```
int main(void) {
  unsigned long ulUser0, ulUser1;
  unsigned char pucMACArray[8];
  SysCtlClockSet(SYSCTL SYSDIV 1 | SYSCTL USE OSC | SYSCTL OSC MAIN |
SYSCTL XTAL 8MHZ);
  // Enable and Reset the Ethernet Controller
  SysCtlPeripheralEnable(SYSCTL PERIPH ETH);
  SysCtlPeripheralReset(SYSCTL PERIPH ETH);
  // Enable Port F for Ethernet LEDs.
  SysCtlPeripheralEnable(SYSCTL PERIPH GPIOF);
  GPIOPinTypeEthernetLED(GPIO PORTF BASE, GPIO_PIN_2 | GPIO_PIN_3);
  // Configure SysTick for a periodic interrupt.
  SysTickPeriodSet(SysCtlClockGet() / SYSTICKHZ);
  SysTickEnable();
  SysTickIntEnable();
  // Enable processor interrupts.
```

IntMasterEnable();

```
// Configure the hardware MAC address for Ethernet Controller filtering of
// incoming packets.
// For the LM3S6965 Evaluation Kit, the MAC address will be stored in the
// non-volatile USER0 and USER1 registers. These registers can be read
// using the FlashUserGet function, as illustrated below.
FlashUserGet(&ulUser0, &ulUser1);
if((ulUser0 == 0xffffffff) || (ulUser1 == 0xffffffff))
  // We should never get here. This is an error if the MAC address has
  // not been programmed into the device. Exit the program.
  \mathbf{while}(1)
```

```
// Convert the 24/24 split MAC address from NV ram into a 32/16 split MAC
// address needed to program the hardware registers, then program the MAC
// address into the Ethernet Controller registers.
pucMACArray[0] = ((ulUser0 >> 0) \& 0xff);
pucMACArray[1] = ((ulUser0 >> 8) & 0xff);
pucMACArray[2] = ((ulUser0 >> 16) \& 0xff);
pucMACArray[3] = ((ulUser1 >> 0) & 0xff);
pucMACArray[4] = ((ulUser1 >> 8) & 0xff);
pucMACArray[5] = ((ulUser1 >> 16) \& 0xff);
// Initialze the lwIP library, using DHCP.
lwIPInit(pucMACArray, 0, 0, 0, IPADDR USE DHCP);
// Initialize a sample httpd server.
httpd init();
// Set the interrupt priorities. We set the SysTick interrupt to a higher
// priority than the Ethernet interrupt to ensure that the file system
// tick is processed if SysTick occurs while the Ethernet handler is being
// processed. This is very likely since all the TCP/IP and HTTP work is
// done in the context of the Ethernet interrupt.
IntPriorityGroupingSet(4);
IntPrioritySet(INT ETH, ETHERNET INT PRIORITY);
IntPrioritySet(FAULT_SYSTICK, SYSTICK_INT_PRIORITY);
while(1){ }
```

Библиотеката lwIP използва драйверът на Texas Instruments (StellarisWare) за достъп до хардуера на конкретния микроконтролер (макросът HWREG достъпва регистър от Ethernet модула, т.е. volatile unsigned long *reg = (volatile unsigned long *)0x10003824):

```
long EthernetPacketPut
(unsigned long ulBase, unsigned char *pucBuf, long lBufLen){
  // Check the arguments.
  ASSERT(ulBase == ETH_BASE);
  ASSERT(pucBuf != 0);
  ASSERT(IBufLen > 0);
  // Wait for current packet (if any) to complete.
  while(HWREG(ulBase + MAC O TR) & MAC TR NEWTX)
  // Send the packet and return.
  return(EthernetPacketPutInternal(ulBase, pucBuf, IBufLen));
```

```
long EthernetPacketGet
(unsigned long ulBase, unsigned char *pucBuf, long lBufLen) {
  // Check the arguments.
  ASSERT(ulBase == ETH BASE);
  ASSERT(pucBuf != 0);
  ASSERT(lBufLen > 0);
  // Wait for a packet to become available
  while((HWREG(ulBase + MAC O NP) & MAC NP NPR M) == 0)
  // Read the packet
  return(EthernetPacketGetInternal(ulBase, pucBuf, lBufLen));
```

Литература

- [1] Г. Михов, "Цифрова схемотехника", ТУ-София, 1999.
- [2] J. Axelson, "Serial Port Complete", Lakeview Research, 2007.
- [3]P. Gaspar, A. Santo, B. Ribeiro, H. Santos, "Communications USCI Module", MSP430 Teaching Materials, presentation, Texas Instruments, 2009.
- [4] J.Axelson, "USB Complete", Lakeview Research, 2009.
- [5] E. Murphy, P. Fitzgerald, "Switching in USB Consumer Applications", Analog Dialogue 40-01, Analog Devices, 2006.
- [6] М. Митев, "Микропроцесорна схемотехника", записки на лекции, 2021.
- [7] AN1120, "Ethernet Theorgy of Operation", Microchip application note, 2008.
- [8] R. Neuhaus, "A Beginner's Guide to Ethernet 802.3", Analog Devices, Engineer-to-Engineer Note EE-269, 2005.
- [9]https://courses.cs.washington.edu/courses/cse461/17au/lectures/ethernet.pdf